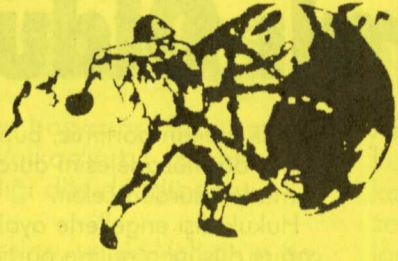

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

Siyasi Gazete

OCAK 2003, Yıl: 6 Sayı: 89 - Fiyatı: 500,000 TL (KDV Dahil) - İngiltere: 50p.

İşte Referandum İşte İrade

Başyazı

Referandumların tarihi oldukça ilginçtir. İlk defa üçüncü Napolyon referandumların burjuvazi tarafından kullanılabilir bir yöntem olduğunu pratikte göstermiştir. İsviçre'de referandum imkanı vardır ve buna rağmen burjuva iktidarı varlığını sürdürür, hem de İkinci Dünya Savaşı'nda Alman Nazileri ile işbirliği yapan türden bir burjuva iktidarı. Daha geçenlerde Avrupa'da referandumlar yapıldı. Sonuç iktidardaki burjuvazinin istediği gibi çıkmadığında, aynı konuda yeni bir referandum ayarlandı. Sonuç istendiği gibi olunca da referandumların da sonu geldi.

Şu veya bu konuda referandum yapmak ile referandum ile yönetim farklı şeyler. Mesela KSP referandum ile yönetim siyaseti yapmıştır. Bu siyaset her konunun ve sürekli olarak referandumla sunulabilmesi üzerinde yükselir. Bugün bunun imkanı vardır. İnternet bunu mümkün kılmaktadır. Dolayısı ile referandumdan bahsedene KSP'nin cevabı açıktır. Bir konuda ve bir kere referandum değil, tüm konularda ve sürekli referandum. Mesela bir konuda yapılan bir referandum sonrası yurttaşlar geçen zaman sonrası aldıkları kararın yanlışlığı sonucuna varırlarsa, aynı konuda yeni bir referandum yapılabilir. Bu referandumda alınan karar beğenilmezse yeni bir referandum tekrardan yapılabilir. Ve her konuda referandum yapılmalı.

REFERANDUM DEDİKLERİ

Mesela kim hangi malın sahibi, kim hangi toprakların sahibi, kimin geliri ne kadar olmalı, kim ülkede asker bulundurmali, ekmeğin fiyatı ne olmalı, kimden ne kadar vergi alınmalı, kim hangi görevi yapmalı.... aklınıza siyasetle ilgili hangi konu gelirse vatandaşa sunulmalı. Referandum yapılmalı. Yani Doğrudan Demokrasi devreye girmeli.

Madem bugünlerde referandum lafı almış başını gidiyor, işte böyle bir konuda referandum yapılmalı. Tüm konularda vatandaş karar alsın mı, almasın mı? Tüm konular ve sürekli referandumla sunulsun mu, sunulmasın mı? Doğrudan Demokrasi uygulansın mı, uygulanmasın mı? Tüm konularda Türklerin tümü karar versin mi, vermesin mi? Yoksa tüm konular da karar verme hakkı birkaç hırsız ve soyguncu ve de milli düşman Türkün ellerine mi terk edilsin?

Ne dersiniz ey Kıbrıs'ın Türkleri? Annan Planı'nın onaylanması veya reddi bağlamında referandumla gelinece.

KSP bu planın kabulü için halkımızı evet oyu vermeye çağıracağını çok önceden ilan etti. Ama bu Annan Planı'nda öngörülen 30 Mart tarihli referandumla bağıntılı bir tespitti. Bugün ise ilk başta Ticaret Odası,

Kıbrıs gazetesi ve CTP tarafından, şimdi de Denktaş tarafından referandum lafları ediliyor. Bizim buna genelde bir itirazımız yoktur. Gel gelelim BM Planı çerçevesinde yapılacak bir referandumda kimlerin oy kullanacağı az biraz belirlenecektir, ve bu belirlenme çerçevesinde oy sahibi olanlar oy kullanacaktır. Ya bu bahsi edilen referandumda kimler oy kullanacak ve de kullanılan oylar nasıl kontrol edilecektir?

Denktaş, CTP ve Ticaret Odası bu konularda açıklık getirirse KSP'nin bu referandum önerisine bir itirazı yoktur. İyi de olur. 30 Mart'ta yapılacak referandum için hazırlık olur. Annan Planı çerçevesinde 30 Mart'ta yapılacak referandumla alternatif olarak bu Denktaş-CTP-Ticaret Odası referandumunu devreye sokmak isteyen varsa yanılıyorlar. Denktaş-CTP-Ticaret Odası referandumunun sonucu ister leyhte ister aleyhte çıksın, geçerli olan 30 Mart referandumudur. Annan Planı'nın taraftarları ve de karşıtları bu referandumla hazırlansınlar. Ne de olsa bu referandum yapılacak! Yapılmazsa da BMB Platformu Barış Konseyi Barış Komitesi üzerinden bu anlaşmayı imzalayacak!

Ya 30 Mart'ta BM gözetiminde referandum yapılır, ve çıkan sonuca

herkes uyar, ya da BMB Platformu bu anlaşmayı imzalar.

Bu arada BMB Platformu referandumla bağıntılı olarak hazırlıklara başlamalıdır. Son yerel seçimlerde kullanılan seçmen listesinin seçimlere katılan partilerimizin elinde olması gerekli. Bu liste ele alınmalı, listede oy kullanma hakkı olmayan kişilerin var olup olmadığı tespit edilmeli, seçimden bugüne 18 yaşını dolduran gençlerimizin listesi belirlenmeli ve onlarda listeye eklenmeli. BMB Platformu aynı zamanda hem tek tek sandık başında bulunacak gözlemcileri, hem de her sandıktan referandum merkezine bildirilen oy miktarını ve bunların birbirine eklenerek ortaya çıkacak olan sonucun kontrolünü yapacak yerel gözlemcilerle bağıntılı merkezi gözlemcilerini oluşturmalıdır.

Yoksa bu iş Türkiye'deki Başbakanlık Kriz Merkezi'nin düzenlediği seçimlere döner. Dün bir bugün iki, Gül başbakan, kendi ve partisi yok olmanın eşliğinde Baykal Kıbrıs şahini tek muhalefet.

BMB Platformu burasının Kıbrıs olduğunu herkese kavratmalı. Referandumun belirli kurallara uymasını garanti altına almalı.

Haydi barışa!

Haydi bolca referandumlara!

Haydi doğrudan demokrasiye!

Hukuk Dışılık, Rejimin Kuralı Oldu...

Yıllardır Slovak elçiliğinin Türk ve Rum partilerini bir araya getirme organizasyonları sürmektedir. Partimiz de 29.01.2003 tarihinde Ledra Palace'ta yapılacak toplantıya davet edilmiştir.

Bu davete katılacağımız Slovak Elçiliği'ne bildirilmiştir. Gerekli prosedür gereği Dışişleri ve Savunma Bakanlığı'na 23.01.2003 tarihinde başvurulmuştur.

28.01.2003 tarihinde ilgili bakanlık aranarak "geçiş izni" sorulmuştur.

Dışişleri yetkilileri "partinizi İçişleri Bakanlığı henüz tescil etmedi. Bu nedenle izin vermeyeceğiz" demiştir.

22.11.2002 tarihinde kuruluş dilekçesini İçişleri Bakanlığı'na veren partimiz mevcut yasalara göre fiilen kurulmuş sayılır. Ve, savcılığın başvurusuyla mahkemeden kapatılması yönünde bir karar çıkmadıkça da faaliyetlerini serbestçe yürütür.

Yasa bunu örgörmektedir.

Dışişleri Bakanlığı bu tavrıyla yasalara değil, keyfi uygulamalara

göre davrandığını bir kez daha göstermiştir.

Tüm bu gerçekler ortada iken Kuzey Kıbrıs'ta rejim, hukuk dışı, keyfi tutumunu sürdürmüştür. Halkımızı dünyadan tecrit ederek "mandra yaşamına" hapseden bu zihniyetler, partimize "izin vermemekte" bizleri engelleyeceğini sanmaktadır.

Kurulduğu günden beri halkımızın ve ülkemizin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine aktif

olarak katılan partimiz, bundan sonra da mücadelesini duraksamadan sürdürecektir.

Hukuk dışı engellerle ayakta kalacağını düşünen rejime partimiz ve halkımız en iyi cevabı er-geç verecektir.

Kıbrıs Sosyalist Partisi
Genel Sekreteri
Mehmet Süleymanoğlu

Kıbrıs'ta halk eyleme doymuyor

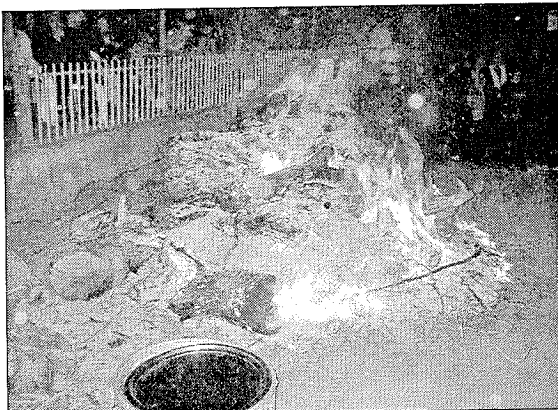
Kıbrıs'ta halk eyleme doymuyor, rejimden medet umanlar, rejimden beslenenler ve bu rejimin devamı için mücadele

edenler bir yana halk ne yaptığını çok iyi biliyor ve bu yükselen halk insiyatifinin önüne, kimse geçemeyecek.

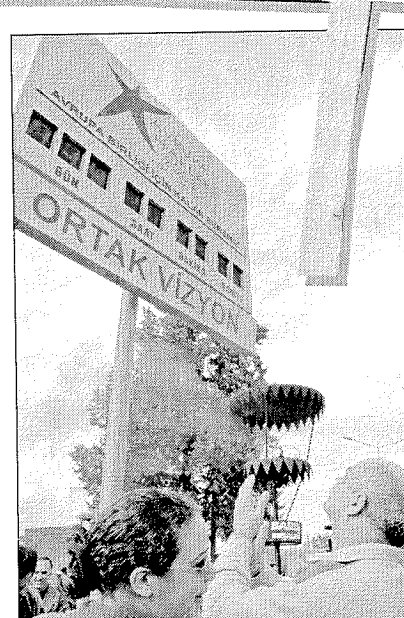
Kıbrıs Türk halkı da bu kan emici, gerici vampirleri, tarihin çöplüğüne mutlaka atacaktır.

Kuşulu Park'ta yapılan eylemi, Kıbrıs'ta yaşayan sanatçıların oluşturduğu "BARİŞ SANAT-TIR İNİSYATİFİ" gerçekleştirmiştir. Gece iki bin civarında yurtseverin katılımı ile başladı ve gece boyunca barış şarkıları söylenerek, barışa duyulan özlem dile getirildi.

Elye'deki eylem ise Elye köyü halkının insiyatifinde, on gündür gece-gündüz yanan barış ateşi etrafında gerçekleştirilip, ülkenin çeşitli yerlerinden yurtseverlerin katılımı ile, tam bir şenlik havasına büründü. Kıbrıs kültürünün örneklerinden olan herseler dağıtılırken, siyasi parti başkanları ve sendika temsilcileri birer konuşma yaparak, tekrar tekrar barışa olan özlem ve bu yolda verilmesi gereken mücadele üzerinde durdular.

Geçtiğimiz hafta 23 Ocak 2003 tarihinde Kuşulu Park'ta, 25 Ocak 2003 tarihinde de Elye köyünde ve Başbakanlık karşısında üç eylem gerçekleştirildi. 25 Ocak tarihinde Ortak Vizyon'un Lefkoşa'da çalıştırdığı 28 Şubat tarihine ayarlı sembolik bir geri sayım saatle, Annan Planı'nın imzalanması için belirlenen sürenin hızla daraldığına dikkat çekildi.

İÇ SAVAŞ MI DEDİNİZ?

Volkan başyazarı Sabahattin İsmail Volkan'ın bir zamanlar kullandığı dile döndü gene:

Demesine, ve de Volkan'ın da demesine göre ABD ve de AB iç işlerimize karışıyor. Sabahattin İsmail ve de Volkan buna çok bozuk çalışıyorlar. Türkiye'de Ülkü Ocakları da çok bozuk çalışıyor.

İyi ama bir zamanlar dedik, ve de tekrarlamak zorunluluğunda kalıp duruyoruz. Ayinesi işir kişinin, lafa bakılmaz diye.

Ülkü Ocakları ve MHP iktidardaydı. Ne yaptı? IMF'nin beşinci dereceden bir memuru karşısında, sömürge valileri karşısında hazırola duran işbirlikçi yerli sömürge yöneticilerinin yaptığını. IMF kim? ABD-AB bir arada dünyanın kanını emen, ülkeleri bağımlı kılan bir kuruluş.

Bugünlerde ABD Genel Kurmayı ne yapıyor Türkiye'de. Babasının ahırında tur atar gibi turatıyor. Canı ne isterse onu yapıyor. Türkiye'yi savaşa sürmenin hazırlıklarını yapıyor. Kendi başına değil ya. Türkiye'yi yönetenlerle birlikte.

Yugoslavya'da, Bosna'da ne oldu? Yunanlılar Sırlara 'Ortodoks' kilisenin taraftarı adamlar gönderdi, onlar Müslümanları hayvanca katletti. Türkler 'Ortodoks' müslümanlar gönderdi, onlar da Hristiyanları hayvanca katletti. Tüm bunları da ABD-AB ayarladı. Türk tarafında ABD-AB'nin bu işlerini görenler kimlerdi? Söyle Sabahattin İsmail, kimlerdi? ABD-AB isteğinde eski Sovyetler Birliğinde tur atanlar, Doğu Avrupa'da tur atanlar, Türki Cumhuriyetler'de tur atanlar, ABD-AB'ye taşarlık yapanlar, üç beş milyon dolar için bir yığın insanlık dışı iş yapanlar ve gençlerimize yaptırılanlar kimlerdir?

Şimdi tutmuş bize ABD-AB'nin Kıbrıs'ta iç savaş hazırlamakta olduğundan bahsediyorsun. Eğer ABD-AB Kıbrıs'ta bir iç savaş hazırlıyorsa bunun adresi sen ve örgütün, Kıbrıs ve Türkiye'yi bugün yönetenlerdir. Onun hazırlığını mı yapıyorsun? Kaç para aldınız ABD-AB'den bu iş için?

Barış hareketi canına susamış insanlardan oluşmuyor. Barış hareketi dolduruşa gelecek aptallardan da oluşmuyor. Barış hareketi savaş yapmanın, savaş propagandası yapmanın ve de savaş yapıcısı barbarlara savaş için imkan tanımanın insanlık düşmanı bir suç olduğunu ilan eden barışsever insanlardan oluşuyor. Eğer sen ve örgütün

ABD-AB'den alacağın üç beş kuruş için barışsever halkına karşı iç savaş hazırlığı yaparsan, sen ve örgütün barış sever insanlara karşı savaş açarsa, insanlık düşmanı bir suç işlediğin(iz) herkes tarafından bilinecektir.

Barış hareketi barışı elde etmek için elindeki tüm demokratik imkanları kullanacaktır. Bu imkanları kullanırken senin ve örgütünün telep ettiği Denktaş etrafında kenetlenme siyasetini barış için faydalı değil zararlı bir siyaset olarak görmektedir. O önerin, Barış Hareketi tarafından kabul edilemez. Denktaş anlaşmayı imzalamayı, barış yapmayı reddettiği oranda da barış yapmak için demokratik olarak oluşturacağı, ve halkımızın Barış isteğini temsil yetkisine sahip bir kurum oluşturmak da hakkı ve de görevidir. Bu çabada iç savaş görenler halkımızın büyük çoğunluğunun isteklerini demokratik yollardan bastırmayacağını bilen, ve onları katletmekten başka bir yol göremeyenlerdir. Mesela ABD ve AB, mesela Türkiye ve Kıbrıs'ı yönetenler, mesela sen ve örgütün böyle bir duruma düşmektesiniz.

Barış Hareketi iç savaş hazırlığı yapmayacak, ama barış yapmakta kararlı olan tüm güçlere karşı barışı elde etmek için halkımızın temsilcilerini belirleyecek ve onları barışı yapmakla görevlendirecek. Ve tüm bunlar açıkta ve demokratik olarak yapılacaktır.

Bu konuda barış hareketi saflarında, barış temsilcilerinin seçimi yönündeki çabaların CTP'ye rağmen yapılacağı şeklinde fikirler yayılmaktadır. Bu doğru değildir. Barış hareketi birliğini korumak zorundadır. Barış anlaşmasının yapılması için son tarih olarak bilinen 28 Şubat tarihi yavaş yavaş 16 Nisan tarihine doğru geri çekilmek istenmektedir. Olsun. CTP Denktaş'ın anlaşmayı imzalamayacağını gördüğü oranda istese de istemese de Barış Hareketi'nin Halkı temsil etmek üzere örgütlenmesinin zorunluluğunu kabul etmek zorunda kalacaktır, çünkü kitleleri başka bir alternatif olmadığını görecektir. Bazı CTP yazarlarının CTP kitlelerini anlaşma olmayacağı, ellerini kollarını bağlayıp bu oldu bittiyi kabullenmeleri, ellerinden başka bir şey gelmeyeceği yönündeki çabaları barışsever CTP kitleleri tarafından reddedilecektir. Barış Hareketi bölünmeyecek ve CTP kitleleriyle birlikte, ve de CTP ile birlikte barış temsilcilerini seçerek ve halkımızı barış için örgütleyerek ilerliyecektir!

Gancelli

● Evren Maner

AKEL'den arkadaşlarla oturduk tartışıyoruz...

Dediğim şu, kuzeydeki mevcut kriz ada genelinde olsaydı işler biraz daha farklı olurdu...

Kuzeyde koşullar mevcut...

İnsanların canına tak etti...

Sokaklar isyan sesleriyle yankılanıyor...

Muhalefet partileri artık Denktaş ile görüşmekten vazgeçmeli ve TC kontrolündeki parlamentodan çıkmalıdır...

Aynen katıldılar...

Hatta Talat'ın hala daha orada ne yaptığını sordular...

Hemen üç kuruş Talat'ı satmadık tabii...

Geldiğinde sorun dedim...

Konuyu döndürdüm...

Demesinler bak CTP'yi bize şikayet ediyor...

Peki Güney ne alemde?

Diye patlattım soruyu...

AB üyeliği bileti almış Klerides için artık sorun yok elbet!?

Rumların çoğunluğu Şubat ayında gerçekleşecek olan seçimlere odaklandı...

Şu anda iki büyük cephe var...

Eski EOKA'cı ve de Denktaş'ın sevmediği Papadopoulos ve diğeri de eski EOKA'cı Klerides...

Trajik komik bir sahne...

Adanın geleceğini belirleyecek süper güçlere baktığımız zaman durum değişiyor...

Dengeler sarsılıyor...

Mesela ABD ile AB Irak konusunda olmasa da Kıbrıs'taki Cumhurbaşkanı seçimlerinde anlaşıyorlar...

Ortak ses Klerides'ten yana...

Yani Denktaş doğru yolda...

Kıbrıs halkı ise bunun farkında...

Klerides karşıtı oylar yükselişe geçti...

Ama tam da Kıbrıs'lı Türklerin ayaklanmaya başladığı bu dönemde Kıbrıs'lı Rumların da örgütlenip sınırlara yürümesi ve de Kıbrıs'lı Türk kardeşleri ile sınırları

Kısa bir günlük

yıkarak bütün dünyaya örnek olmaları gerekmez miydi?

Adanın ortak sahibi iki halkın bir cephede örgütlenip mücadele etmesi gerekmez miydi?

Yoksa kuzeyde parlamentoda, güneyde de cumhurbaşkanlığına oynamak meziyet mi?

Halk olaya böyle bakmıyor...

Küçük bir örnekten başlarsak, Lefkoşa'da okuyan liseli bir öğrencinin sınıftaki hareketleri dikkat çekiyor...

Bana anlattıkları şu...

Kuzeydeki büyük eylemin ardından televizyonda ve her yerde kuzeydeki mitingi gören bir genç kız sınıfta hocaya sormuş, biz neden gaz gibi otu-

ruyoruz, neden hiçbir şey yapmıyoruz, yollara sokaklara çık-

sak bizi destekler misiniz hoca?

Öğretmenin cevabı "evet" olmuş...

Sonra öğrenci sınıfta arkadaşlarına dönüp bağırma-

ya başlamış, artık kımıldayın bir şeyler oluyor, kendi kaderimizi elimize almalıyız, yürümeliyiz neden uyuzluk yapıyor-

sunuz...

Öğrencinin biri atılarak, ben ilerde iyi bir iş bulmak istiyorum, sokağa çıkarak hain olarak damgalanmak istemiyorum, hem burda polis var devlet var...

Bizim kız sınıfta bağırma-

ya başlamış, uyuzlar!!!

Ve herkesin çantasını pencereden dışarıya atmaya, masaları dağıtmaya başlamış...

Birden lise yıllarımı hatırladım...

Ben liseyi onbeş yazılı ve bir hafta okuldan uzaklaştırma ile bitirdim...

Bunu ne aileme söyledim ne de kız arkadaşıma...

Bende sorun başka idi...

Bizim eğitim sistemi ile sorunumuz vardı, neden, ne için, kimin için, kime karşı soru-

larına cevap vermeyen bir eğitim sistemi...

İnsan psikolojisinin anlamayan bir eğitim sistemi...

Kitapları Kıbrıs halkı için değil, sistemin sürmesi için yazılan...

Üretim için, tekrardan yaratmak için, sorgulamak için değil, ezberleyip bu seneyi de atlatmak için yazılan kitap-

lardı...

Disiplin kurulunda yazdığım savunmalar hiçbir zaman okun-

madı...

Hep suçlu bulundum...

O dönemin disiplin kurulu başkanı şimdi gidip okulda savunmalarımı okuyabilir...

Tek yazdığım, bu savunmayı okumaya-

cağınızı biliyorum, du...

Liseden sonra aklımı toparlamam biraz uzun zaman aldı...

Şu sıralar biraz tarih kitaplarını inceledim...

Kimin kimi nasıl kestiğine değil...

Adanın kimden nereye doğru gittiğine baktım...

Venedikliden kurtulmak isteyen halk Osmanlıya razı olmuş...

Ardından Osmanlıya karşı İngilizleri sürmüş...

İngilizlere karşı da gelince iki yarım parçayı eline almış...

İşin ilginç tarafı, hep bir işgalciden kurtulmak isterken başkasına çağırarak oldu...

Sonra da, kur-

tarıcıya parmağı atmak...

Şimdi halk AB şiarları ile sokağa dökülüyor...

Ben eminim...

Yarın AB'den kurtulmak isteyecek ilk halk Kıbrıs halkı olacak-

tır...

Ama bu sefer başka bir emperyaliste yaranmak için değil...

Kendi bağımsızlığını kurma yollarında, sosyalizm için...

Savunma yazmak için değil, tarih yaz-

mak için...

...Dünyadan...Dünyadan...Dünyadan...

Dünyada işsizlik artışta

Ekonomik düşüş birçok çalışanı işsiz bırakmaktadır.

Enternasyonal Emek Örgütü - International Labour Organisation (ILO)-araştırması sonucuna göre dünya çapında işsizlik rekor düzeye çıkarak 180 milyona ulaştı ve hala artmaya devam ediyor.

Yapılan açıklamalarda dünya emek gücünün % 6.5'inin işsiz olduğu ve buna ek olarak çalıştığı halde sefalet içinde yaşayanların sayısında da dramatik bir artış olduğu belirtildi ve artışın devam ettiği kaydedildi.

20 milyon kişinin işsiz kalmasına yol açan 2 yıllık ekonomik durgunluktan en çok etkilenen sanayileşmiş Latin Amerika ülkeleri oldu.

Bu ülkelerde son iki senede işsizlik oranı %10 artış gösterirken, Arjantin'de bu oran %22'lerde.

Afrika ve orta Asya'da işe başlamak ise imkansız yakın. Bazı bölgelerde gençliğin %25 işsizdir, ki bunlara üniversite mezunları da dahil.

Bunlara ek olarak Avrupa da etkilenen ülkeler arasında.

2001 yılında işsizliğin düştüğü iddia edilmesine rağmen geçtiğimiz sene iş gücünde ortalama işsizlik oranı %7.6'lık bir artış gösterdi.

Ne var ki, işsizlik oranları kendi içinde dünyanın durumunu değerlendirmek için yeterli değil.

Çalıştığı halde sefalet sınırının altında olan -günlüğü 1 amerikan doları altında olan- işçilerin sayısında akıl almaz artış oldu.

İşsiz, tam gün çalışmayan ve de çalıştığı halde sefalet içinde olanların sayısı dünya çapında 730 milyon buldu.

Bu durumda Birleşmiş Milletler'in sefalet ve açlığı azaltma planlarının gerçekleşebilmesi için 10 sene içinde 1 milyar yeni iş olanağı yaratması gerekmektedir.

Ne var ki Irak ile yapılacak savaş ve benzin fiyatlarındaki artış işsizliğin artmasına neden olacak.

İtfayeciler greve hazır

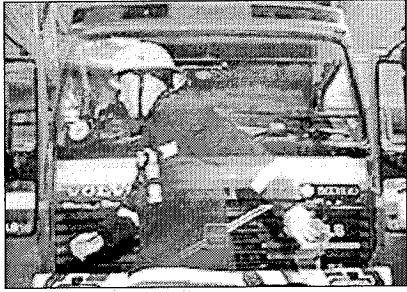
İtfayeciler Sendikası (FBU) 21'i için 24 saatlık grev kararı almasına karşılık devlet sözcüsü bu greve karşılık 177 itfaye aracının hizmette olacağını belirtti.

Devlet, maaşlar ve yenileme planlarının el ele gitmesi gerektiği vurgulamakta, grev yapmanın itfayeciler için yararlı olmayacağı ve de halkın güvenliğini tehlikeye sokacağını belirtiyor.

Buna karşılık İtfayeciler sendikası işverenlerle konuşacak birşeyin kalmadığını ve grevler planlandığı şekilde devam edeceğini açıkladı.

Ne var ki devlet geçen senenin grevlerinden ders almış ve 177 itfaye aracını hazırlamış durumda.

Buna ek olarak İtfaye Sendikasına karşı saldırılarını artırarak sendikanın basına verdiği açıklamalarında yenileme planlarının sonucunda işlerinden çıkarılacak-

ların sayısı ile ilgili yalan yanlış bilgiler vermekle suçladı.

Devletin bu sert tavrı işveren şirketinin takınmaya çalıştığı iyi niyetli tavrına ters düşmekte.

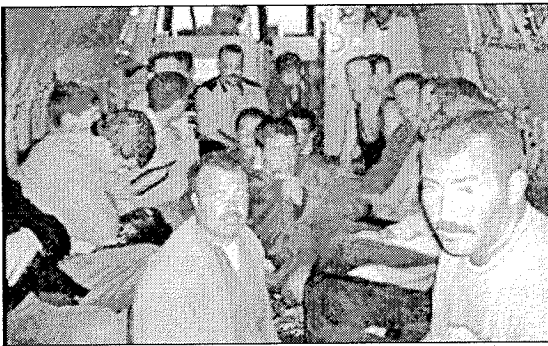
İtfayenin gerekçelerini ortaya koyacak olan Bain raporunun kabulü neticesinde işveren ACAS itfaye hizmetlerinin kesinti taleplerini geri çekeceklerini açıklaması devleti korkutmakta çünkü belediye çalışanları kendilerine sunulan %4'lük artışın kabullenmemekte ısrarlı ve itfayecilerin zaferi kendilerine büyük moral ve umut kay-

nağı olacak.

İtfaye sendikası "Bain raporun kabulü 4500 işçinin işten çıkarılması ve de 150 itfaye istasyonunun kapatılmasına yol açacak" dedi.

Buna ek olarak 54 istasyonun 53'ü grev sırasında herhangi bir facia durumunda devreye gireceklerini belirtti.

İlticacılar Avrupa yolunda canlarını yitiriyor

Her sene binlerce ilticacı Avrupa'ya varmak için hayatlarını tehlikeye sokmakta.

Fas polisi şişirme kayık ile İspanya'ya ulaşmaya çalışan ilticacıların en az 16'sinin öldüğünü açıkladı.

Kayığın Fas sınırlarında kötü hava koşullarından battığı açıklandı.

Fas haber ajansı MAP'a göre ikisi Fas'lı olan üç kişinin sahil güvenlik yardımcıları ile düzenlenen operasyonda kurtarılabildiklerini belirtti.

Aynı bir olayda da altı ilticacı İtalya sahilinde ölü bulundu. İtalyan denizcilik kurumunun açıklamasında 6 kişi de Rus tankeri tarafından Santa Maria limanından 30 mil uzakta kurtarıldı.

Fas görevlileri batan kayıkta tam olarak kaç kişinin olduğunu söyleyememekte ancak ölenlerin Afrika'nın Sahara çölünün güneyinden geldiklerini açıkladı.

Polis görevlilerinden biri Reuters haber ajansına Foret Diplomatique sahilinin 11 mil güneyinde bir grup ilticacı gördüklerini ve peşlerine düşüklerinde kayıklarına atlayıp kötü hava koşullarında denize atıldıklarını söyledi.

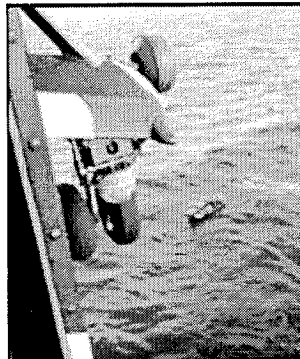
MAP ise ilticacıların taşımacılara 5000 ile 10000 dirham (500 ile 1000 euro) verdiklerini açıkladı.

İtalya'da bulunan tekne Yunanistan'dan 30 yolcu ile hareket ettiği tahmin edilmekte. Dolayısı ile 20 ilticacı kayıp ilan edildi.

Akdenizde kıyısı bulunan Avrupa ülkelerine her yıl binlerce ilticacı giriş yapabilmek için hayatlarını tehlikeye atarak denize açılmakta

ve çoğu tek motorlu tekneler kullanarak tehlikeli sulara boğulmakta.

Yetkililer geçen sene içinde 25000 ilticacı tutuklamalarına rağmen ilticacıları durdurmakta başarılı olmadıklarını açıklamakta.

Anka Kuşu

• A. Savaş

HANGİ REFERANDUM?

Bilindiği gibi, Annan Planı 28 Şubat'ta taraflarca kabul edilip imzalandığı takdirde, 30 Mart'ta halkın oyuna sunulacak. Kuzeyde ve güneyde ayrı ayrı...

Temel soru şu, sözkonusu referandumda; Bu anlaşmayı ve bu plana göre oluşan "KIBRIS"ın AB'ne girişini onaylıyor musun?

Bir de, son günlerde Denktaş'ın sözünü ettiği referandum önerisi var. Denktaş diyor ki;

1. Ben bu haliyle bu anlaşmayı imzalamam,

2. İmzalamam için baskı yapılırsa, önce meclise götürürüm, meclis bana "imzala" derse istifa ederim, yerime imzalayacak birini bulurur,

3. Başsavcının dediğine göre, bu imzayı atmadan önce referandumla halka sorulmalı,

4. Halk onaylasa da imzalamam, istifa ederim.

5. İmza aşamasına gelmeden bir referandum yapıp halkın görüşü alınmalı.

Denktaş ne yapmaya çalışıyor?

Topu halka atmaya ve gelecek baskılardan hem kendini hem de TC devletini kurtarmaya çalışıyor: "Bakın ben değil, halk reddetti!!!"

Peki ama, halkın çoğunluğu anlaşmadan yana değil mi Kıbrıs'ın kuzeyinde? Öyle!

O zaman ne korkuyor-sunuz? Nasıl olsa halk "evet" demeyecek mi, şimdiden demiyor mu bu anlaşmaya?

Denktaş'ı ve TC devletini tanımayanlar, 28 yıl onun sultanından geçmeyenler ancak bu kadar "saf" olabilirler.

Şöyle ki; Denktaş'ın inisiyatifindeki bir referandumda:

1. Hangi sorular sorulacak?

2. Kimler oy kullanacak?

Öncelikle böylesi bir referandum kararını KKTC Meclisi alacaktır mevcut yasaya göre. Yani, UBP ve DP'nin ezici çoğunlukta olduğu meclis... Şu anda halkın çoğunluğuna ters düşen, onun iradesini temsil etmeyen meclis...

Bu meclisten çıkacak bir referandumda şöylesi bir soru (veya buna çok yakın bir soru) sorulması bizleri hiç şaşırtmayacaktır:

"Eşitliğimizin, egemenliğimizin verilmediği, Türkiye'nin garantörlüğünün olmadığı bir anlaşmaya imza atılsın mı?"

Diyelim ki, Annan planı, varılacak son şekliyle halkın önüne kondu bu referandumda ve bunu kabul eder misin diye soruldu...

Kimler oy kullanacak meselesi esas meseledir böyle bir durumda...

Bilindiği gibi, ikiyüzbin civarında olan KKTC nüfusunun neredeyse iki katı bir nüfus daha var "vatandaş" kabul edilen. Hiç Kıbrıs'a gelmemiş, Kıbrıs'ta yaşamamış binlerce "KKTC vatandaşı" var Türkiye'de. Yıllar içinde "golifo" gibi dağıtılmıştır KKTC vatandaşlığı.

Sorun sadece Türkiye'deki "vatandaşlar" da değil. Ya

Londra'da, Kanada'da, Avusturalya'da vs yaşayan sözde Kıbrıslılar?

Kimse yanlış anlamasın. Biz bu insanların zorunlu kalarak tercihlerini başka ülkelerde yaşamaktan yana kullanmalarından şikayetçi değiliz ama, "demokrasi" uğruna, "Kıbrıslılık" adına uzun yıllardır adada yaşamadıkları, orda yaşayanlarla ne ekonomik ne de siyasal ve de kültürel kader birliği yapmadıkları gerçeği ortadayken, Kıbrıs'ın kaderini belirlemede etkin rol oynamalarının doğru olmadığını düşünüyoruz. Bu, gerçekleşecek bir anlaşmadan sonra ve onların adayı terketmelerine yol açan koşullar ortadan kalkınca (eğer kalkarsa) adaya dönüp vatandaşlıklarını tekrardan elde etmelerine karşı olduğumuz anlamına gelmiyor.

Oyleyse, referandumda kimler oy kullanma hakkına sahip olmalı?

Bizce en doğrusu, son yerel seçimlerde oluşturulan seçmen sandık listelerinde adı geçenler ve bu listeler oluşturulurken adada yaşıyor olup da 18 yaşını doldurmadığından listelere giremeyen, bugün 18 yaşını doldurmuş olanlar oy hakkına sahip olmalı sadece.

Demokrasiyi sağlamanın başka yolu yoktur.

Buna rağmen, kaybedeceğini bilen Denktaş ve TC'nin yalan-dolana ve halk

üzerinde, özellikle Türkiye kökenli Türk-Kürt halkımız üzerinde, baskı uygulayacağını çok iyi biliyoruz. Bunu 28 senedir yaşamıyor muyuz?

Ne yapmalı o zaman?

Son üç yıl ve bu üç yılda ortaya konulan halk mücadelesi göstermiştir ki, bizlerin dayanabileceğimiz, güvenebileceğimiz tek güç halkın gücüdür. Halkın parti farkı gözetmeden sahiplendiği mücadeledir. Kendi kaderini kendi ellerine alma mücadelesidir.

Denktaş'ın referandumunu halkın yararına ve demokratik hale sokma mücadelesi aslında referandum öncesi bir "referandum", onun da ötesinde ve en önemlisi daha resmi imzaların atılmamış olmasına rağmen anlaşmayı yapma, ortak Kıbrıs'ı oluşturma anlamına gelecektir.

Yani, terim yerindeyse, anlaşma yapma konusunda yürütülen savaşın son muharebesi...

Bu muharebe, son muharebe, güçlerin her anlamda birliğini, konsantrasyonunu ve örgütlülüğünü şart koşar.

Bu son muharebe bir başladımı, barış güçleri ve barış karşıtları arasındaki çizginin, sınırın daha kalın hatlarla çizilmesini, berraklaştırılmasını gerektirir. Bu işin geri dönüşü olamaz...

Bu son muharebe barış güçlerinin örgütlülüğünü yüksek düzeylere çıkarmasını, tek ses, tek yumruk olmasını dayatmaktadır.

Bu anlamda BMBP'nun, ve bağrındaki örgütlerin önünde tarihi görevler ve sorumluluklar durmaktadır.

Bu iş olmayacak

13 Aralık'ta anlaşma olmayacağı konusunda ısrarlı ve tutarlı bir tek yapı vardı Kıbrıs'ta: KSG. Bizim tespitimiz malum olduğu üzere doğru çıkmıştır.

Ne yapaydık bu tespiti?

Şunlara; Anlaşma sorunu, barış sorunu halkımızın eline aldığı bir sorun değildi. Kıbrıs ve Denktaş'ın, Türkiye ve Yunanistan'ın, İngiltere ve ABD'nin, AB ve BM'nin ellerine bırakılmıştı sorun. KSG'nin BMB Partisi önerisi, bu öneri üzerinden 'BM çatısı altında, AB üyesi, federal, birleşik Kıbrıs' önerisini, yani bugünkü barış önerisini halkımızın kendi eline alması önerisi red edilmişti.

Bu şartlarda anlaşmanın olup olmayacağına karar verici tek unsur bu burjuva-emperyalist güçler arasındaki güç dengesi, güç ilişkisidir. Biz bunları değerlendirdik, ve işçi sınıfımız ve halkımız devrede olmadığı için, onların örgütleri olayı sahiplenmediği için, mevcut şartlarda bu anlaşmanın olmayacağı, anlaşmanın imzalanmayacağı tespiti yaptık. Barış elde edilemeyecekti. Burjuva-emperyalist sistem barışı bize vermiyecekti. Ya olaya el koyacağız, ya da barış olmayacak. BU İŞ OLAMAZ!

13 Aralık'tan bugünlere ise çok şey değişmiştir. Halkımız ve onun örgütleri, barışa sahip çıkmıştır. BM nezdinde oluşturulan, Kıbrıs'ın AB üyeliğini de öngören Annan Planına sahip çıkmıştır.

Şu anda barışın elde edilmesi için en önemli olayın halkımızın birlik ve dayanışma içinde, bir hedefe, barış, anlaşma hedefine kilitlenmiş barış hareketinin geliştirilmesi ve güçlendirilmesi olduğundan hareket eden partimiz, sürekli ve tutarlı olarak bu siyasete uygun davranmıştır. Öyle yapmaya da devam edecektir.

Şunu da tekrarlıyoruz: eğer barış hareketi, barış sorununu halkımızın eline aldığı bir sorun olmaktan çıkarır da sorunu yine yukarıda saydığımız burjuva-emperyalist güçlerin ellerine terk edersek, yine 'BU İŞ OLAMAYACAKTIR'!

Yeni Düzen ve Afrika gazetelerine göz atarsak, bu iş olmayacak dedik ve de doğru çıktık diye yeri göğü inlemlerini Afrika yazarları yaptılar, Yeni Düzen'in de onlara karşı bu iş olmazı pravakatörler diye saldırdığını görürüz.

Bu iş bize Krüçef-Mao çatışmasını anımsattı. Komünizme biri bir yünden, öbürü öbür yünden vurup birbirlerini suçlayarak aklarlardı. Bu arada tabii ki komünizm güme gitti.

Birincisi Afrika'nın 'BU İŞ OLAMAYACAK' dediği kaskoca bir yalandır. Şener ve Turgut yazı tura atıklarında işte paraları hep böyle dik duruyor. Yeni Düzen'le el ele vermişler 'BU İŞ OLAMAYACAK' dedik ve dediğimiz çıktı ayaklarına yatıyorlar. 13 Aralık'ta geri gün saydıklarını unutmışa benzerler. Yeni Düzenle birlikte herkese de unutturacaklarını ümit ediyorlar her halde!

13 Aralık öncesi barışın elde edilmesi sorununu halkımızın eline almasına, barış hareketini örgütlemesine yanaşmayan, halkın örgütlenmesine yanaşmayan bu iki yayın organında işleri burjuva-emperyalistlerin ellerine bırakıp onlara akıl hocalığı yapmakla meşguldüler. Ve her ikisi de bu iş oldu diyordu. Geri gün sayıyordu.

13 Aralık sonrası Yeni Düzenin, sanırım Afrika'ya atfen provakasyon dediği olay Afrika'nın tam da barış hareketinin kitleselleştiği bir dönemde, tam da barış hareketinin korunup kollanması, şu anda mevcut tek burjuva-emperyalist barış önerisi olarak Annan Planına odaklanması gereken bir anda radikalleşivermesidir. Daha dün, 13 Aralık öncesi, bizim

Kıbrıs sorununu radikal olarak çözme önerilerimize aklı gelmedik laflar edenler, bu önerilerimizi neden gösterip bizimle birlikte gazete çıkarmaktan vaz geçenler, tutmuşlar 13 Aralık sonrası mangal-da kül birkimiyorlar. 13 Aralık öncesi tüm önerleri burjuva-emperyalist çözüm türlerinden biri veya diğeri olan Afrika yazarları şimdi, tam da böylesi bir çözüm türünün biri için kitleler ayaklanmışken, neredeyse devrim hedefini bu burjuva barış hareketinin önüne sürüyorlar. Eskiden çok bozuk kaldıkları Türkiye Komünist Partisi-Yunanistan Komünist Partisi'nin yaptığını yapıyorlar. Gerçi Afrika yazarları 13 Aralık öncesinde burjuva-emperyalist çözüm önerilerinden birinin ortak hedef belirlenmesinde de pek ortaklık oluşturmamışlar ya.

Tüm bunlardan sonra sol gösterip sağ çakan Yeni Düzen ve diğer partilerimize dönmeliyiz. Yeni Düzenin bu saldırısı Afrika'ya karşı gibi görünebilir. Afrika da bu saldırının kendine olduğunu zevkle üstlenebilir. Ama gerçek şudur ki, bu saldırı bizim partimize yapılmaktadır. Ve bizim partimize saldırıldığı oranda demogoji yapılmaktadır.

Biz 'Bu iş olmaz' dediğimizde, bu iş burjuvaların eline bırakılırsa bu iş olmaz dedik. Ve şu anda da aynı tespiti yapıyoruz. Ama 13 Aralık sonrası, biz

halkımız barışa sahip çıkmıştır ve bu iş olacak diy-
oruz.

O zaman bu iş olmayacak nereden kaynaklanıy-
or?

Söyliyelim. Hem Yeni Düzen, hem de Afrika halkımızın barışı sahiplenmesi, ona sahip çıkması, onu kendi ellerine alması, barışı elde etmek için örgütlenmesi olayına ciddiyetle yanaşmıyorlar.

Afrika bu olaya açıkça kenardan durarak seyredip, birde üstüne hedef şaşırtan siyasetler önerip darbe vuruyor. Bu tipik Afrika yazarı siyasetidir. Siyasetisizdirler bu yoldaşlar. Örgütlenme düşmanıdır bu yoldaşlar. Paralarının hep dik durmasının sebebi de buradan gelmektedir. Ne yazı ne de tura olarak yakalamak imkansızdır bu yoldaşları. Her yazı tura atıklarında dik durur paraları maşallahları var.

İyi ama kitlelerin örgütlü hareketi söz konusu olduğunda Afrika'yı kim ciddiye alır? Yeni Düzen mi? O saman şunu izah etsin yoldaşlar; CTP, TKP ve YBH'nin doğrudan KSP-KSG'ye karşı başlatmadığı saldırıyı niye Partilerinin gençlik örgütleri üzerinden Ekim ve KSP gençliğe karşı başlatılır? Partimizin barış hareketini göz bebeği gibi koruduğu, onu güçlendirmek için, barış olayını halkımızın kendi ellerine almasını sağlamak için varını yoğunu ortaya koyan partimizin gençlerine karşı, yani örgütlü bir kesime karşı bu saldırı neyin nesidir? Ve sorun örgütlenme sorunu olduğu oranda, örgütlenme sorunu ise, sözde Afrika'ya karşı yürütülen bu 'bu iş çözülmez' ve 'provakatörler' laflarının, bu saldırının gerçek örgütlü hedefi kimdir?

Bu hedef partimiz, ve partimizin gençleridir. CTP, TKP, YBH Gençlik örgütlerinin örgütlü gençlerimize karşı örgütlü saldırısı bunun açık ispatıdır.

Bu saldırı niye yapıldı? Gençlerimiz AB'nin emperyalist karakterini, gerici karakterini teşhirden vaz geçmiyeceğini ilan ettiği için mi? Komik olmayın. Gençlerimiz barış hareketinin Annan Planı, yani AB üyeliği çerçevesinde geliştiğini gayet iyi bilmekte ve buna karşı hiçbir faaliyette bulunmamaktadır. Esas, belirleyici sorun şudur; biz, partimiz ve gençlerimiz tekrarlıyoruz; eğer barış sorununu halkımız eline almazsa, bu iş yine burjuva-emperyalist güçlerin insafına bırakırsa, BU İŞ YINE OLAMAYACAK!

İşte bu tespitimiz, ve barış olayına halkımızın sahip çıkması gerekliliği konusundaki ısrarımız ve diğer partileri bu tespiti ters düşmekle barış imkansız kılmakla suçladığımız içindir ki gençlerimiz saldırıya uğramakta, birliğin ve örgütlülüğün en elzem olduğu şu anlarda barış hareketinin temel dayanağı olarak gençlik saflarında bölünme göze alınmaktadır. Kızım sana söylüyüm, gelinim sen dinle yapılmakta, Afrika'ya haklı bir şekilde saldırıp, bizim haklı pozisyonlarımıza şamar indirilmektedir.

Demogogluk ve gençlik hareketi üzerinden barış hareketi saflarında bölücülük yapılmaktadır.

Yoldaşları ciddi olmaya, saldırılarını da, az biraz komünist, az biraz sosyalist bir tavırla açıktan açığa yapmaya davet ediyoruz. Anlatın bakalım hem bize, hemde gençlere, Afrikanın dönmekten başı dönmüş yazarlarının değil de, bizim BU İŞ OLMAZ tespitimizde yanlış olan, ve de barış hareketini zayıflatan, kitlelerin Salı günü sokaklara dolmasını önleyen, onların barış hareketi için şevkini kıran ne vardır?

Bazıları "asker olur demezse bu iş olmaz" diyor. Eh, asker de olmaz dedi. Demek ki bu iş olmaz. Yani sokaklara çıkıp bu iş olmaz demeniz gerek. Halbuki biz bu iş olur diyoruz. Yeter ki halkımız el ele vererek örgütleyelim. Barışı askerin oluruyla olmasına bırakalım. Halkımız desin olurmu olmaz mı. Halkımız derse olur, bu iş olur. Yoksa işler burjuvaların, emperyalistlerin, 'askerlerin' ellerine bırakılırsa, bu iş olmaz!

Salı günü 70 bin kişiyle halkımızı sokaklara çıktığında Askerin bu iş olmaz dediğini bilerek sokaklara çıkacak, ve askerlere şunu diyecek. BU İŞ OLUR! BİZ YAPARIZ!

Ve bu işi yapmak için örgütlenip temsilcilerini seçip görevlendirecek.

Bu işi burjuvalara, emperyalistlere ve onların askerlerine terk edenler, halkın örgütlenmesine yan çizenlerdir işte gerçekte BU İŞ OLMAZ diyenler. Ve barış hareketinin şekillenmesinde biz değil de onlar üstün gelirlerse, yani halkımızın barışı kendi elelerine alması örgütlenmezse, ne 28 Şubat'ta, nede 16 Nisan'da BU İŞ OLMAZ!

Tüm sol, yurtsever, barışsever parti, sendika ve kitle örgütlerimizi BMB Platformu etrafında birleşmeye, halkımızı BMB Platformunda örgütlemeye, barışı imzalamayı üstlenecek halk örgütlerini oluşturmaya çağırıyoruz!

Yaşasın barış
Yaşasın halkın barış için birliği...

Londra Mektubu

Ahmet Önal

Statükocuların Karşı Atığı

12 Aralık'tan bu yana kitlelerin barış özlemlerini dile getirmesi ve sokak gösterileri karşısında rejim, Kıbrıs konusunda değişik söylemlerde bulundu. Bu da Kıbrıs Türk kitlelerine bir ölçüde cesaret verdi. Bir yandan AKP hükümeti 'Kıbrıs'ta anlaşma olmalıdır' deyimlerinde bulunurken diğer yandan MGK ise 'Kıbrıs konusunda siyasetlerinin değişmediğini' dile getirdi. Bu durum karşısında Kıbrıs'ta kitleler harekete geçerek barış arzularını daha açık bir şekilde dile getirdiler.

TCBMM Başkanı Arınç ve heyetinin Kıbrıs'a ziyaretinden ümit besleyen bazı barış yanlısı kesimlerin sevinçleri kursağında kaldı. Arınç Türkiye'ye döndükten sonra verdiği demeçle barış ve özgürlük hareketini frenlemeye geçtiğini ilan etti.

Bunun ardından KKTC Başbakanı Derviş Eroğlu TC'ye çıkarma yaparak Türk Medyası'nda barış eylemlerini önemsiz eylemler olarak lanse etmeye başladı. Bunun yanında 'arkamızda TSK ve 70 milyon vardır' demeçleri vererek Kıbrıs'taki kitlelere göz dağı vermeye girişti. Kitlelerin 'Kıbrıs'ta ilgili kararları Kıbrıs halkı verir' demeçlerine karşı Kıbrıs'ta ilgili kararlar TC makamlarınca verilmiş mesajını medya aracılığı ile TC'den yaymaya başladı.

Statükocular, mevcut düzenin değişmesinden yana değildir. Çünkü onlar bu mevcut düzen devam ettiği sürece konumlarını koruyabilirler ve ceplerini emekçilerin pahasına doldurabilirler. Statükocular sayesinde de TC emperyalistleri Kıbrıs'taki çıkarlarını koruyabilirler. Bu nedenle Kıbrıs'taki statükocularla TC emperyalistlerinin çıkarları uyusmaktadır.

O zaman?

Daha önce de vurguladığımız gibi BMBP ya daha ileriye giderek Türkiye kitlelerine ulaşacak ve Türkiye'de sesini duyuracak ya da statükocuların bu karşı atığının etkili olması-
na olanak sağlayacaklar.

KSG olarak biz sürekli olarak üzerinde durduk. Kıbrıs'ta Barış Hareketinin oluşturulduğu ittifak temelinde Türkiye sivil toplum örgütleri de bu Barış Hareketine ortak demeçlerle destek vermeleri gerekmektedir. Bu demeçleri sadece Kıbrıs Halkına değil aynı zamanda kendi halkı arasında da yapmaları gerekmektedir.

Ancak bu hareket Kıbrıs'ta olası bir emperyalist barışı getirebilir, fakat Kıbrıs'ı emperyalizmin pençesinden kurtarmaz. Bunun yanında Türkiye sol örgütleri bunun bilincinde Kıbrıs'taki Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti için KSG'nin siyasetini Türk ve Kürt işçi ve emekçilere aktif bir şekilde taşıyarak Kıbrıs'ta gerçek bir kurtuluşun sağlanabileceği gösterme sorumluluğu taşımaktadır. Bu sorumluluk ezen bir ulusun işçi ve emekçilerinin ezilen uluslara karşı taşıdığı bir sorumluluktur. Kıbrıs'ta emperyalizmin yenilgisi, baskı altında olan Türk ve Kürt işçi ve emekçilerini de emperyalist boyunduruktan kurtulmalarına olanak sağlayacaktır.

O zaman,

Her Şey Anti- Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti için!

Gençlik....Gençlik....Gençlik....Gençlik....Gençlik....Gençlik....Gençlik

Soru

Eyy Hristofyas, aç gözlerini ve bir kere olsun Girne dağlarına bak. Gıneliler olmadan bu iş olmuyor... Kendine gel. Sen de Kıbrıslı Türklerin sesine bir kulak ver, biliyoruz, AB'de hükümet olmanın köşesi var, peki ya emekçi olmanın?

Polemik

Bush hükümeti Afganistan'a saldırımadan iki yıl önce Afganistan ordusundaki mevcut bütün ağır silahları satın alarak Afgan ordusunu pasifize etti. Sonra da amaç 11 Eylül'den sonra belli oldu. Şimdi aynı şey Irak'tan isteniyor... Irak'ın silahsızlandırılması isteniyor... Bir ülkenin bütünlüğünün korunmasına ABD'nin ve Türkiye'nin saygısı bu kadar mı? Annan planını hazırlayanlar buna da bir baksın...

Universite Günlüğü

Üç kişi bunlar demişlerdi bir zamanlar, birşey yapamazlar...
Şimdi daha kalabalık olduk. Ben deyim eli sen de altmış bin...
Her seferinde giderek büyüyoruz...
Bazı çıkar grupları oy diye bakmasınlar bize...
Cevabımızı meydanlarda veririz yine...

Hazırlayan: Evren Maner

Gençlik grupları ve gençlik örgütlenmesi

Gençlik örgütlenmesinin sorunlarını tartışırken öncelikle gençliğin güncel durumu üzerinde durmak gerekiyor. Çünkü hedefimiz gençliği örgütlemektir. Onu duyarlılık alanları, ilgileri, yaşamı algılayışı, bizim sorunumuzun temel tartışma noktalarını oluşturmaktadır.

Ancak gençliği tartışırken bir bütün olarak gençlikten bahsetmemiz de mümkün değildir. Burada muhatabımız öğrenci gençlik kitlesi, daha da darlaştırsak üniversiteli gençlik kitlesi olsa bile yine de böyle bir bütünlükten bahsedemeyiz. Gerek toplumsal konumları, gerek yaşamı algılayışlarıyla üniversiteli gençlik kitlesi farklı kesimlerden oluşmaktadır. Lenin'in öğrenci gençliği konu alan temel önemde bir makalesinde belirttiği gibi, üniversiteli gençlik içinde sınıflı toplumun yapısı büyük oranda yansımaktadır.

Üniversiteli gençlik içerisindeki bir takım gruplar, sınıflar mücadelesi içerisinde, izdüşümleri oldukları toplumsal kesimlerle benzer bir siyasal tutuma ve konuma sahiptirler. Elbette bu benzerlik üniversitedeki "üretim ilişkilerinden" (!) değil, topluma egemen üretim ilişkilerinin yarattığı sınıfsal konumlarından, bunların farklı sınıflardan gelen üniversite gençliğine de yansımalarından ileri gelmektedir.

Bu nedenle üniversiteli gençlik kitlesi için belli sınıflamalar yapmak durumundayız. Özellikle metropol üniversitelerinde okuyan burjuva sınıfa mensup öğrenci kitlesi burada tartışmamız dışındadır. Orta ya da küçük-burjuva kesimlere mensup öğrenci kitlesi ise yarı-aydın politik duyarlılıklarıyla hareket ettikleri oranda ilginizi çekmektedir. Son olarak, emekçi sınıflardan gelme öğrenciler gençlik örgütlenmesinin temel unsurları ve hedef kitesidir.

Ancak yaptığımız bu sınıflama tartışmamız

açısından yeterli değildir. Üniversiteli gençliğin emekçi sınıflardan gelme kesimlerini bir de "yaşamı algılayışları" ile ele almak gerekecek. Tabii bunu yaparken belli ayrıntılara takılmayacağız. Çünkü ayrıntılı bir bakışla gençliği onlarca tabakaya ayırbiliriz. Biz burada şöyle bir yaklaşım üzerinden hareket edeceğiz:

- Burjuva ideolojisinin ciddi etkilerini taşıyan genel gençlik kitlesi
- Belli bir ilericiliğe sahip olmakla birlikte "alternatif" arayışlarının sonuçsuz kaldığını düşünen ileri gençlik kitlesi
- "Alternatif" sosyalizmde arayan reformist, devrimci, komünist yapılarda örgütlü genel olarak solcu bir kimlik taşıyan öğrenci kitlesi

Yaptığımız bu sıralama aynı zamanda bu tabakaların nicel büyüklüğü ile de doğru orantılıdır.

Genel gençlik kitlesi

Düzenin gençliğe dair bakışının bir sonucu olarak sürdürülen yozlaştırma saldırısını derinden yaşayan genel gençlik kitlesi belki de yıllardan beri ilk kez bu ölçülerde politikleşmiş durumdadır. Birbiri ardı sıra gelişen siyasi ve iktisadi krizler gençliğin bu kesimini de etkisi altına almış, sınırlı da olsa onları belli politik tartışmalara sevk etmiştir. Ancak genel olarak yaşanan toplumsal hafıza kaybı veya bir başka deyişle bir balığı andıran hafızası nedeniyle, gençlik halen gelişmeleri doğru bir biçimde yorumlamakta büyük güçlük çekmektedir. Ekonomi bölümü öğrencilerinin Kasım ve Şubat krizlerini yorumlarken sahip oldukları siğ düşünceler bu olguya şaşkınlık verici bir veri sayılabilir. Herşeye karşın bu yaşananlar olumludur. Devrimcilerin genel gençlik kitlesi ile tıkanan iletişim kanallarının böylelikle yeniden a, ila-bileceği bir döneme giriyoruz.

Tüm bu iyi gelişmelere karşın gençlik

derin bir yozlaşma ve çürüme yaşıyor. Yaygın umutsuzlukla bir süre sonra ilerici rolünü yitiriyor. Geleceğe bağlanan umutların tükenmesiyle bananeçilik de artıyor. Alternatifsiz kalan gençlik yığınları kişiliksiz, sinmiş, çıkarıcı bir yaşamı "tercih" ediyorlar. Düzenle kurdukları bağlar güvensizlik nedeniyle incelse de bu bağlardan milyonlarcasına sahip olan gençlik yığınları için düzen karşısında tutum almak güç görünüyör.

İleri gençlik kitlesi

Bu kesim geniş bir gençlik örgütlenmesinin gerçekleştirilmesi için harekete geçmesi/geçirilmesi gereken, safları oldukça kalabalık bir gençlik bölümünü ifade ediyor. Bu nedenle bu kesimin içinde bulunduğu durum bizi özel olarak ilgilendiriyor. İleri gençlik kitlesinden bahsederken değinilmesi gereken temel noktalardan birisi bu kesimin büyük bir bölümünün bir takım gençlik örgütlenmelerinde bir dönem çalışan, çevresinde duran ya da etkinliklerine katılan öğrencilerden oluştuğu gerçeğidir. 1 Mayıs'ta, büyük emekçi mitinglerinde, Barış mitinglerinde tüm gövdesiyle ortaya çıkan bu gençlik kesiminin "alternatif" arayışı aslında sürmektedir.

Elbette burjuva düzen gençlik üzerindeki dejenerasyonu bu kesimi de etkilemekte, onların giderek bu eylem ve etkinliklere de katılmaktan geri durmalarını sağlamaktadır. Tek başına bu dejenerasyon değil, bir dönem içinde yer aldıkları hareketlerin hatalı, zaaflı tutumları ya da hareketliliğin engellenemez dibe vuruşunu sadece izleyebilmiş olmaları gerçeği de bu kesimin örgütlülüğünden uzak durmasında önemli bir etkidir. Böyle bir süreç katılmış her genç mutlaka sosyalizm "düş"ünden etkilenmiş, dahası ona inanmış, ancak yaşadıkları üzerinden bunun hoş bir ütopya olduğu

kanaatine varmıştır. Değilse, sosyalizm için mücadele etmenin getirdiği bedelleri ödeyememek, bir dönüşüm sağlayamamak onu mücadelenin dışına itmiştir.

Elbette bu kesimin tümü örgütlülüklerin "döktürülerinden" oluşmuyor. Üniversiteye henüz gelmiş öğrenciler genel toplumsal-siyasal gelişmelerden etkilenmektedirler. Bu etkilenme onları bir şeyler yapmaya doğru itmektedir de. Ancak karşı taraftan esen büyük faşist dalga, baskı ve toplumsal muhalefeti ezmeye dönük uygulamalar onları geriye itmektedir. Kendilerini bu güçlü dalga karşısında kuvvetli hissedebilecekleri bir örgütlülüğün yaratılamamış olması; daha da kötüsü, yer almayı düşündükleri örgütlülüklerin düşünsel veya örgütsel darlıkları, onları aktif mücadelenin dışına itmektedir.

Yapılması gereken; ihtiyaç duyulan "alternatif" yaratabilmektir. Elbette bu alternatif onlarla birlikte yaratılacaktır. Önemli olan bir yerden, doğru bir noktadan işe başlamak. Gençlik hareketinin çıkarları için doğru bir tarzda çalışılabildiği ölçüde gençliğin bu kesiminin daha ileri unsurlarının mücadeleye katılabildikleri görülmektedir. Hatta her türlü örgütlenmenin gençliğin bu kesiminden beslenebildiği yerde, doğru yöntemin hedefine ulaşmaması için hiçbir neden yoktur.

Bu son değerlendirmeyi yaparken kaygımız çubuğu özneye bükme. Bugün ihtiyaç budur. Ancak bilinmelidir ki, öğrenci gençlik hareketinin her ne kadar kendine özgü dinamikleri olsa da, tutarlı ve sürekli bir mücadeleyi ancak işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirebilir.

Kim Neyi Gösterdi?

Kuzey Kore diktatörü Kim, ABD'ye şantaj yapmaya çalışırken, Bush yönetiminin imparatorluk projesinin yumuşak karnına da ışık tuttu: ABD, "Ulusal Güvenlik Stratejisi" dokümanında, "Şahinlerin" ve onların sözcülerinin yazılarında iddia edildiği kadar güçlü değil!

Tek başına yaparmış, 'önleyici vuruş yaparmış' ...mış ...mış...

Geçen yıl, Bush hükümetinin açıkladığı "Ulusal Savunma Stratejisi" belgesinde dünyayı sarsan saptamalar vardı: Örneğin, ABD, gerekirse, müttefiklerinin itirazlarına aldırmadan tek başına davranacak, potansiyel tehditleri, gerçekleştirmelerini beklemeden, gidermek için "engelleme vuruş" yapabilecekti. Bu saptamalar, ulus devletlerin meşruiyetine dayalı 400 yıllık uluslararası sisteme o kadar yabancıydı ki Kissinger bir yazısında, biraz da müstehzi bir ifadeyle, "Gerçekleşirse uluslararası ilişkilerde devrim anlamına gelir" diyecekti.

Uluslararası ilişkilerde diplomasiyi, ittifaklar halinde davranmayı, birilerine vurulacaksa bunu "uluslararası topluluk" fantezisi, NATO, BM "meşruiyeti" arkasına saklamayı tercih eden Avrupa Birliği ülkeleri, ABD'nin bu yeni yöneliminden çok rahatsız oldular, ama Şahinlerin sözcülerine göre bu durumu kabul etmekten başka çareleri yoktu. Weekly Standard editörlerinden, Paul Kagan 'ın Policy Review 'da yayımlanan ve hemen bir "klasik" haline gelen makalesinde ve Avrupa'nın çeşitli "think-tank" toplantılarında yaptığı konuşmalarda vurguladığı gibi, yaşlı Avrupa, askeri açıdan zayıftı, dış politika yaklaşımını da bu zayıflık belirliyordu. Halbuki genç, dinamik ABD, rakipsiz askeri gücüne dayanarak sorunları hemen, daha gelişmeden çözebilecek güce ve istence sahipti. Avrupa'nın tecrübeli diplomatları, Financial Times yazarlarının da dikkatli bir

dille aktardığı gibi, Kagan'a fazla yüksekten uçtuğunu, boş yere anlatmaya çalıştılar. O zamanlar Irak tartışılıyordu. ABD, Avrupa'ya "canınız isterse; gerekirse yakın dostlarımla" (siz başka sıfatları da uygun bulabilirsiniz!) yalnız yaparım" diyor, Yemen'de suikast düzenliyor, uluslararası nükleer anlaşmalardan çıkıyor, dünya üzerindeki askeri üslerinin sayısını hızla artırıyordu. Körfez'e asker yığmaya başlamıştı bile. Dünya çapında yükselmeye başlayan (artık kamuoyu yoklamalarında kendini açıkça göstermeye başlayan) ABD karşıtı hava ise Bush yönetiminin umurunda bile değildi.

Derken Kuzey Kore

Derken, ABD'nin "şer eksenini" içine alarak resmini hedef tahtasına çizilediği Kuzey Kore, "şu kısa boylu tuhaf adamın" (CNN) yönettiği yoksul ülke, dünyaya kitle imha silahlarına sahip olduğunu açıkladı. Arkasından nükleer santralini yeniden aktif hale getirmeye başladı, BM silah denetçilerini ülke dışına çıkardı. Üstelik biyolojik, kimyasal silahlar konvansiyonunu hâlâ imzalamamış olan K. Kore'nin 1300 km. menzilli, hatta belki de kıtalararası balistik füzeleri (International Herald Tribune 3/01/03) vardı.

Bütün gözler ABD'ye çevrildi. Öyle ya, "Bende kitle imha silahları yok" diyen, bunu kanıtlamak için BM silah denetçilerini ülkesine kabul eden, Irak'ı bile sırf şüpheye dayanarak işgal etmeye hazırlanan ABD, Kuzey Kore'ye kim bilir ne yapacaktı? Ancak ABD Savunma Bakanı Rumsfeld 'in "Biz iki cepheye savaşabiliriz" tehdidinin, Bush'un Kim 'e sövüp saymasının ardından yönetime bir sessizlik çöktü. Sonra plak değişti. Bambaşka bir şarkının nameleri duyuldu. Bush, Kuzey Kore'ye karşı askeri operasyon planladıklarını açıkladı. Powell ise "Kriz mi? Ne krizi, diplomatik bir süreç içinde çöz-

eriz" (CNN) diyecekti. Bundan sonra, birçok yorumcu uluslararası gazetelerin köşelerinde "ama Kuzey Kore çok daha tehlikeli değil mi?" diye sorarken, Financial Times 'ta bir uzman, "Kuzey Kore'nin de haklı olduğu noktalar var" derken, bir başkası Bush yönetiminin "iç gelişmelerine" dikkat çekerken (03/01/03), The Guardian başyazısından "Bush'un Kore'yi tehdit etmeye hakkı yok" (0401) diye yazarken biz ABD'yi Çin, Rusya, Japonya ve Güney Kore 'den yardım isterken gördük. Çaresizliğin en ilkel örneğini ise Washington Post 'un "kazma" muhafazakar yazarı Krauthammer sergiledi. Krauthammer, "Japonya kartını oynayalım" dedi ve ekledi: Nükleer silahlar konusunda Japonya'ya yeşil ışık yakalım, o zaman Çin korkar, Kuzey Kore'yi engeller. Ya engellemezse "o zaman da kabuslarımızı paylaşmış oluruz." "Önleyici vuruş", "tek başına yaparım" politikalarından ise pek söz eden yoktu.

Kükreyen fare

Kuzey Kore'nin durumu biraz da 1950'lerin popüler komedisi Kükreyen Fare filmini anımsatıyordu. Bu filmde çok küçük bir ülke iflas edince, ABD'nin yendiği ülkelere mali yardım yaptığını duyduğu için, ABD'ye savaş açmaya, savaşı da hemen kaybederek teslim olmaya karar verir. Ama süreç bambaşka bir yönde işlemeye giderek karmaşıklaşmaya başlar. Kim de ABD'yi pazarlık masasına oturtmak ve ondan bir ekonomik yardım bir de güvenlik anlaşması kopartmak için şantaj yapmaya başladı. Ama süreç hemen karmaşıklaşmaya başladı, ABD dış politikasının dayandığı varsayımın dünyanın gerçek durumuyla pek de uyum halinde olmadığı, salt askeri gücün imparatorluk kurmaya yeterli olamayabileceği ortaya çıktı. Bu arada Güneydoğu Asya'da jeopolitik taşlar yerinden oynadı.

Bush, Kuzey Kore'yi "şer eksenine" katarken Kuzey-Güney yakınlaşmasını sabote etmeyi amaçlıyordu; ama, tam aksine ABD-Güney Kore ilişkilerini daha da zayıflattı, Güney Kore'de zaten yükselmekte olan ve 37.000 ABD askerinin varlığını sorgulayan muhalefeti güçlendirdi. Bu muhalefete dayanarak 'şer bir devlet başkanı, Koryan Herald 'in bir başyazısına göre "artık ABD'nin dümen suyunda gidilmeyeceğinin bir göstergesiydi". Kuzey, Güney'e ABD karşıtı birlik çağrıları yapar, bölgede diplomatik атаğa kalkarken, Güney, gerginliğin ekonomisi üzerindeki olası etkilerden yakınmaya, ABD politikasını giderek artan bir tonda eleştirmeye başladı. Hafta sonunda Güney'in yeni devlet başkanı, ABD'yi ve Kuzey'i karşılıklı tavizler vermeye (ABD güvenlik anlaşması imzalayacak, Kuzey nükleer programını durduracak) çağırın bir öneriyi masanın üzerine koyunca da ABD'nin durumu daha da çetrefilleşti. ABD, Güney'in istediğini kabul ederse, "tükürdüğünü yalamış" Kuzey'e masaya oturmuş olacaktı. Kabul etmezse, Güney Kore'yle arası daha da bozulacak, bölgedeki en eski ve yakın müttefikini kaybetme noktasına biraz daha yaklaşacaktı. Üstelik, Güney Kore'nin, Kuzey'e baskı yapmaları için Çin ve Rusya'yı devreye sokmaya başlaması, Japonya'nın nükleer konulardaki huzursuzlukları, bölge ülkelerinin inisiyatiflerinin, ABD'ninkinin önüne geçmeye, özellikle de Çin'in yeni manevra alanları elde etmeye başladığını gösteriyordu. Üstelik, büyük bir olasılıkla, süreci izleyen, örneğin İran gibi ülkeler, ABD dış politikasındaki delikleri gördüler ve süreçten, özgüvenlerini güçlendirecek dersler çıkardılar: Kükreyen bir fare, zamanını iyi ayarlayabilirse, filin yönünü değiştirebilir!

BURJUVA SİSTEM VE MEDYA

Marks, Komünist Manifesto'da, tarihin sınıfların mücadelesi olduğunu söyler.

"(...) Toplum, bir bütün olarak giderek daha fazla, iki büyük düşman kampa, birbirleriyle doğrudan doruya yüzyüze gelen, iki büyük sınıfa bölünmektedir. Burjuvazi ve Proletarya."

Burjuvazinin iktidarını sağlamlaştırmak, tehlikeleri önlemek, sömürü saltanatının devamını sağlamak için çeşitli yöntemleri vardır. Kolluk kuvvetlerinden parlamentosuna, mafyasından yoz kültürüne kadar birçok yönteminin içinde, yine sistemin emrindeki medya da yer alır.

Yanlış anlaşılmasın.. Burada bahsi geçen, burjuva medyadır, devrimci basın değil...

Örneklerle somutlamakta yarar var; 19 Aralık kaliamı gerçekleştirildiğinde, ellerinde kendilerini savunmak için hiçbir şeyleri olmayan devrimci tutsakların katledilmesinin zeminini meşrulaştırmak için "cezaevleri silah deposu" mahkumlar, örgüt baskısıyla ölüm orucundalar" mahkumlar hayata döndürüldü" gibi manşetler atan burjuva medya neye hizmet ediyor dersiniz?

Her defasında yaşayan ya da yaşamayan devrimci önderlere "katil" "diktatör" damgaları yapıştırmaya çalışan, önderleri topluma "insanları piyon gibi kullanan otorite" olarak göstermeye çalışan burjuva medya, neye hizmet ediyor dersiniz?

7 Gençlik Örgütü olarak Ercan'da yapılan eylemden sonra Volkan'da çıkan "Gençleri kandırdılar" "Gençler oraya piknik yapmak, eğlenmek için geldiklerini ama kandırıldıklarını söylediler" şeklindeki manşet ve yazılar da burjuva/faşist basının yüzünü bize yine net olarak gösteriyor.

Marks, yukarıda uzlaşmaz iki sınıfın olduğunu belirtiyordu. Bu bakımdan tarafsız basın, objektif medya gibi saçmalıklara katılmadığını belirtmek isterim. Bu sistemde ya burjuvazinin yanındasınız ya da proletaryanın. Bunun orta yolu yoktur. Tüm nesnellik, yansızlık teorileri, güçlüye hizmet etmekten başka bir şey değildir.

Burjuva medya devrimciler üzerinde olduğu kadar, halkın üzerinde de birçok oyun oynamaktadır. Halkın gerçekleri görmesinin engellenmesi, yoz bir kültürle ve yine burjuva sisteme endekslilik, çarpık bir eğitim sistemiyle, baskıyla, zulümle vs. olduğu kadar, televizyon ve yazılı basın tarafından da gerçekleştirilir. Yine somut örneklerle devam edelim; TV'de yayınlanan dizilere bir göz atalım; son zamanlarda piyasaya sürülen ve oyuncuları/yapımcıları tarafından "Anadolu gerçeği" diye adlandırılan dizilerin özüne baktığınızda, vicak vicak bir arabesk-müthiş derecede bir

duygu sömürüsü ve o yarı feodal düzenin bir övgüsü, net olarak göze çarpar. Bu tür dizilerde, toprak ağaları, yöre soyluları, emrinde çalışanlara karşı çok adil, anlayışlı, adeta arkadaş gibi gösterilmeye çalışılmakta ve o topraklardaki müthiş sömürünün çirkin yüzü, seyirciden gizlenmekte, daha da kötüsü o düzen, seyirciye şirin gösterilmektedir.

"Biri Bizi Dikizliyor" adlı programa da bir göz atalım; bir eve hapsolmuş bilmem kaç tane insanın kavgaya dolu günlerinin izleyiciye müthiş bir olaymış, sanki memleket meselesiymiş gibi aktarıldığı bir kepezelik sonucunda insanların kutuplara ayrılarak tuttukları kişinin galibiyeti için ağız dalaşlarından pankartlı eylemlere kadar herşeyi yapmaya başlamaları, toplumun nasıl apolitikleştirildiğinin güzel bir örneğidir. O insanlar, sokaklara bağımsızlık, devrim ve sosyalizm için düşseceğine, x kişinin yüz milyarlar kazanması için dökülüyorsa, medyanın işlevi daha net anlaşılıyor demektir.

Son zamanlarda sokaklarda kısacık saç, kirli sakal, uzun palto(sanki de paltonun altında pompalı tüfek taşıyor!) ve sert kartal bakışlarla etrafı süzen, "delikanlılık edebiyatı" yapan, mafya özentisi gençlere bir bakın; mafyayı özendiren "Deliyürek" dizisinden sonra ortaya çıkmadılar mı?

Bugün kültürel- sanatsal programlar, örneğin bir Yılmaz Güney'in filmleri sabaha karşı herkes uyuduğu vakitte yayınlanıyorsa, bunda bir iş var diye düşünmek durumundayız.

Son süreçte, Kıbrıs'ta barış, çözüm için alanlara dökülen onbinlere "Rumcular" "Soysuzlar" "Satılmışlar" diye basınlarında saldırın kesim de aslında bunun en güzel örneğidir. Burada onbinlerin talepleri, AB kavramının yanlışlığı, konumuzla alakalı değil. Ancak alanlara sığınmayan insanların büyük çoğunun samimi, ilerici, yurtsever insanlar olduğu düşünüldüğünde, atılan rejim, statüko aleyhtarı sloganlara bakıldığında, faşist kesimden, mevcut durumu korumak için bu tür manşetlerin atılması kaçınılmazdır.

Sonuç olarak, nereden bakarsak bakalım, günümüz burjuva medyasının konumlanışı ve görevlenişi, hep aynı noktaya çıkıyor; halkı uyuşturmak, apolitikleştirmek, devrimden, devrimcilerden soğutmak, iftira ve karalamalarla suçlamak...

O yüzden, medyayla olan bağımızı koparmadan ve fakat, oynamaya çalıştığı oyunları çok iyi bir şekilde mantık süzgecimizden geçirerek ve bunları teşhir ederek, sunulanlara devrimci bir bakış açısıyla yaklaşmalıyız. Aksi takdirde, medya aracılığıyla sistemin oyununa gelmiş olacağız.

Parka

UZLAŞMAK YERİNE MÜCADELE ETMEK

40 yıldır süren görüşmeler tekrar başlıyor...

Masada, burjuvalar-emperyalistler arasında bir çıkar kavgası verileceği, bazı kesimler kabul etmese de, bir gerçek...

Halkların düşünülmeceği, kendi mülkiyet çıkarları için tepişecekleri, emperyalistlerin çıkarlarının çatışacağı kesin...

Umarız bu baylar savaşmazlar, rezil de olsa bir burjuva emperyalist plan üzerinde anlaşmaya varırlar.

Umarız anlaşılır diyorum ki, küçük burjuva solcuları gibi halkı boş yere umutlandırmış olmayalım...

Ne demişti KSG çizgisi dışındaki kesim?

"Aralık'ta bu sefer kesin anlaşma olacak, halk ekonomik, siyasal vs. yönlerden rahatlayacak, dertlerinden kurtulacak, çünkü AB'ye gireceğiz"

Her görüşmeler başladığında, halka bu tür umutlar dağıtıldı.

Umut tacirliği yapıldı...

Anlaşma olmadığında da hayaller suya düştü, moraller bozuldu...

Hatta bir Yenidüzen Gazetesi yazarı, barış olacak diye halkı kandırdığı için kendi adına özür bile diledi...

Görüşmeler tekrar başlıyor...

Elbette ki bu görüşmeler sonucunda "anlaşma" bile olsa, bunun halk yararına bir anlaşma olmayacağı kesin...

Kıbrıs sorunu denilen sorun, burjuvalar arasında "çözüm" bağlanmaya çalışıldığı sürece, halk yararına kesinlikle çözülemez.

Burjuvazinin, emperyalizmin yararına çözüldür...

Biz, halk olarak, burjuvaziden bağımsız bir güç şeklinde ortaya çıkmaz, masaya yumruğumuzu vurmaz, uzlaşmak, hoşnut etmek yerine mücadele etmezsek, kırk yıllık çözümsüzlük takımının eline bakmaya devam ederiz.

● Ziya Çelik

Denktaş'la yapılan görüşmelerden TKP çekildiğini açıklamıştı...

Bu, olumlu bir adımdı...

Ancak CTP, görüşmelere devam ediyor...

Çok merak ediyorum; CTP Denktaş'la görüşerek ne elde edeceğini sanıyor?

Bu işin Denktaş'la olmayacağını hala anlamadı mı?

Yoksa, egemenlerle kol kola olmayı, onları kızdırmamayı mı yeğliyor?

Güney Kıbrıs'ta da geçtiğimiz günlerde olumlu bir adım atıldı...

Barış için bir platform kuruldu.

Anlaşılan güneydekiler de Klerides'le bu işin olmayacağını anladı.

Belediye Emekçileri Sendikası, barış görüşmelerinin halkın gerçek temsilcileri tarafından yürütülmesi gerektiğini, Denktaş'ın halkı temsil etmediğini açıkladı.

BES gibi birçok örgüt, barış görüşmeleri için halkın gerçek temsilcisinin görüşmelere katılması gerektiğini savunuyor...

CTP ise halen Denktaş'la görüşmeye devam ediyor...

İnsanlar, "Denktaş'la imkansız" "Denktaş istifa" sloganları atarken, Güney'de barış için platform oluşturulurken, birçok örgüt halkın gerçek temsilcisinin BMBP olduğunu ve görüşmelere, alternatif olarak, BMBP'nin gitmesi gerektiğini savunurken, çözümsüzlük taraftarlarının istifası, barış güçlerinin görevi almasının zorunluluğu da bu kadar ortadayken, halen Denktaş'la görüşmek, ondan medet ummak, meydanları dolduran altmış bin insana ayıp olmuyor mu?

Bu halkın gerçek temsilcisi ne meclistir, ne de çözümsüzlük ekibi...

Bu halkın gerçek temsilcisi BMBP'dir.

BMBP, barış görevini derhal üzerine almalıdır.

Alternatif olarak, halk güçlerinin temsilcisi olarak hareket etmelidir.

Şu an için başka yol yok...

Bu gidişle olmayacak da...

AKILLI OYUNU

Şener yoldaş kendi köşesinde Deli Oyunu başlığıyla, Afrika'da Denktaş-Ankara Çatışması başlığıyla çok doğru bir değerlendirmeye yaptı. Ankara ile Denktaş bir oyun oynuyorlar. Ama hiç de deli oyunu değil. Akıllı bir oyun.

Kelimenin tam anlamıyla tipik bir oyun. Hani derler ya, aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık. Aşağı tükürsen burjuvazi kazanacak, yukarı tükürsen gene burjuvazi kazanacak. Dünya'da kitlelerin değişiklik peşinde sokaklarda olduğu tüm ülkeleri gözleyin. Aynı oyunun başka başka seneryolarla piyasaya sürüldüğünü görürsünüz. Bunun en radikal türü İran'da oldu. Devrim oldu. Şah devrildi, yerine mullalar geldi. Ve sorun kendinize bir bakalım, dünya emperyalizmi açısından bunun pratik sonucu ne oldu? Dünya emperyalizminin korunması, kollanması, ve çürüyüp kokuşmakta olan ölüm emperyalizmin Frankeştayn vari yaşamını sürdürmesi.

Denktaş sağlam duruyor. Askerdeki şahinler ve Kıbrıs ziyareti için sıraya girmiş sivil şahinler tam destek sunuyor. Hükümet ise çözüm taraftarıymış. Duyan duymayana söylüyor. Hükümetle Denktaş ve şahinler çözüm konusunda çatışıyor. Hükümet çözüm istemiş, Denktaş ve şahinler istememiş. Karşılıklı düello. Bu düellonun şu ana kadarki tek somut sonucu barış isteyen Kıbrıslıların lanetlenmesi, şahinlerin, bu IMF-DB, bu ABD-AB kuzucuklarının ne kadar milliyetçi olduklarının yeri göğü inleyen ilanı!

Denktaş tabii ki dert yanıyor. Görüşmelerde eli bağlanıyormuş? Kiminle dalga geçiyor ki? Halkımızla. O görüşmelere giderken 16 harita gören kim? Başbakan bile olmayan Tayyip Erdoğan! Görüşmelerin Klerides ve Denktaş arasında formalite olsun diye yürüdüğünü, esas görüşmelerin NATO nezdinde yapılmakta olduğunu bilmeyen varsa o kişi işte akıllı oyunuyla ayağa getirilen sıradan vatandaşımız,

halkımız, ve de bu oyundan hoşlanan siyasilerimizdir.

Anlaşmanın olup olmayacağına NATO nezdinde karar verilecek. Sonucu BM bize BM kararı diye sunacak. Bunu AB'de bilir, biz de biliriz. Herkes de bilir! Anlaşmanın olup olmayacağına, yani Denktaş-Klerides tarafından imzalanıp imzalanmayacağına bu çerçevede karar verilecek.

İşte esas sorun burada!

Bu akıllı oyununun sonucu hakkında CTP yazarları, Hasan Erçakıca ve Asım Akansoy bu iş olmayacak, elden bir şey gelmez propagandasına başladılar bile. Afrika da aynı halı yiyor. Hem de radikal bir şekilde. Hem de en iyi deli oyununu oynayarak. Biri öyle der, öbürü böyle der. Bir yanda kahrolsun işgal radikalliği, öbür yanda bu iş 28 Şubat'ta olmaz teslimiyeti. CTP'yi solladı yoldaşlar kitleleri darma dağıtım etme becerilerinde. Okuyan da, bu da CTP'vari akıllı oyunun parçası dememek için kendini zor tutar yani!

Ne demek 28 Şubat'ta bu iş olmayacak?

Olacak!

70.000 barış severin sahip çıktığı bir anlaşma nasıl olur da olmazmış? Kim önleyecekmiş? Ne yapmaya çalışıyor CTP ve Afrika yazarları? Bu anlaşma olacak!

Denktaş ve Ankara yapmazsa CTP-Ticaret Odası-Afrika da mı yapmayı üstlenmeyecek? Anlaşmayı yapmak için halkı örgütlemeyecek?

Onlar yapmayacaksa BMB Platformu ne yapacak? Halkı örgütleyip bu anlaşma yapılacak demiycek mi?

En basit demokratik haklar ayaklar altına alındığında demokratik bir duruş sergilemeyen hangi siyasi kuruluş ne işe yararmış, tüm muhalefeti bu demokratik duruş için aynı, ortak hedefe yöneltip o demokratik hakkın korunmasını sağlayamayan hangi siyasi örgüt ne işe yararmış?

Akıllı oyununun parçası provokatörler misiniz siz?

Güney Kıbrıs'ta faaliyet gösteren "İşçi Demokrasisi" grubunun bildirisi

Emperyalistlerin ve egemen sınıfın planlarına güven yok

Kıbrıslı Rumların ve Kıbrıslı Türklerin aşağıdan ortak mücadelesi Annan'ın Kıbrıs sorununun çözüm planı, adanın güneyinde iki tür tepkiye neden oldu. Bir tanesi, Kıbrıslı Türkleri yok etmek ve saf bir 'Helenistik Kıbrıs' yaratmak isteyenlerden, diğer tepki ise Kıbrıslı Rumlara ve Türklerle barış, refah ve uzlaşma getireceği dayanağıyla Annan Planının avukatlığını yapanlardan geliyor. Plan üzerine benzer tepkiler kuzeydeki Kıbrıslı Türklerde de ortaya çıktı, bir tarafta planı felaket olarak algılayan milliyetçiler, öbür tarafta önerilen planın tecrit, sefalet ve mahrumiyetten kurtulmak için son şans olduğuna inananlar.

Kuşkusuz, yeşil hattın hem kuzeyinde hem de güneyindeki milliyetçiler ancak tam bir 'etnik çözüm' ile tatmin olabilirler. Böyle bir çözümü sağlayabilmek için bizi yeni bir krize ve savaşa sürüklemekte bir an bile tereddüt etmeyeceklerdir. Bundan dolayıdır ki, EOKA Savaşçılar Birliği'nin plana karşı 'etkin tepki verecekleri' beyanatı ile kuzeyde de Bozkurtlar tarafından benzer demeçlerin verilmesi tesadüfi değildir.

Annan Planını savunanlar ve AB destekleyicileri, her şeyin geçmişte kaldığını ve AB'nin gerekli olan garantiyi sağlarken önerilen planın bir çıkış sunabileceğini savunuyorlar. Ancak, durum hiç de görüldüğü gibi değil! 'Yeni durum'

Annan'ın Kıbrıs sorununun çözüm planı, bugünün karşılıklı ilişkilerini ve Kıbrıs Rum Kesimi ile Kıbrıs Türk Kesimi arasındaki güç dengelerini yansıtan bir uzlaşma oluşturuyor. Kıbrıs Rum Kesiminin egemen sınıfı 1974 savaşını, Kıbrıs Türk kesimi üzerindeki baskınlığını ve sonunda önemli bir toprak parçasını kaybetti. Kıbrıs Türk kesimi ve Türkiye egemen sınıfı 1974'den beri süren ekonomik ve politik savaşı kaybetti.

Annan Planı bu gerçeklikleri yansıtır. Kıbrıslı Rumlar, sunulan plana göre, kaybettikleri toprakların bir bölümünü geri alacaklar ve Merkezi Hükümet kanalıyla adanın kuzeyi üzerinde bir tür kontrol kazanacaklar. Ayrıca, Kıbrıslı Rum kapitalistler, göçmen işçilerin yerine Kıbrıslı Türkleri geçeceğini düşündüklerinden, ucuz bir işgücü piyasasına ulaşabilecekler.

Yunanistan Başbakanı Simitis, Avrupa'da, bu gelişmelerde önemli bir rol oynayan şahsiyet olmayı ve bölgesel güç olarak Yunanistan'ın rolünü perçinlemeyi amaçlıyor. Kıbrıslı Türkler Avrupa Birliği'ne girmeyi ve sefaletten kurtulmayı umuyorlar. Türkiye üyelik görüşmelerine başlamak için tarih belirlemeye ve mali destek almak için AB'ye gidiyor ve ekonomik ve politik krizlerinin üstesinden gelmeyi umuyor.

Kısacası, Annan Planı, 'yeni durum'u olduğu gibi kabul etmek ve Irak'ta olması yakın bir savaşa katılarak savaş sonrası askeri operasyonlarda emperyalistlerle işbirliği yapmak koşuluyla, Kıbrıs'taki tüm taraflara birer hediye sunuyor.

Sonunda her iki tarafca referanduma sunulacak olan nihai 'Kuruluş Anlaşması', sadece 'ortak devlet' ve iki tane 'parçalı devlet' kurulmasına ve coğrafi ayarlamalara değinmiyor, aynı zamanda adada İngiliz üslerinin kabul edilmesine, Kıbrıs'ın AB üyeliğine, her iki parti tarafından bugüne kadar imzalanan anlaşmaların tanınmasına ve İsrail'in önemli çıkarlarının çiğnenmemesine de gönderme yapıyor.

Hiç kuşku yok ki, Annan Planı öncelikle Anglo-Amerikan çıkarlarına ve onları Orta Doğu'daki stratejik planlarına hizmet etmek için oluşturuldu. Dolayısıyla, gerçekte Annan Planı bölgede varolan düşmanlığı yoğunlaştırarak ve yeniden üreterek etkili olacaktır. Dahası, Anayasa'nın çoğu hüküm ve şartı, güvensizlik ve anlaşmazlık tohumları içeriyor.

Kısacası, Annan'ın 'barış' planının arka planını, Bush ve Blair'in Irak'a karşı hazırladığı vahşi saldırı oluşturuyor.

Bu nedenle, tepeden düzenlenen ve dayatılan planlara; veya geçmişteki bütün savaşlarda (1991 de Irak, Somali, Yugoslavya, Afganistan'da) ve Filistin'de Sharon'un AB'nin suç ortaklığı ile Filistinlilere karşı uygulamaya devam ettiği katliamda, ABD ve BM ile birlikte başrol oynayan AB'den önerilen planlara hiçbir şekilde güvenemeyiz.

İkiyüzlülük
Adada barış, demokrasi ve refah umudu, Kıbrıs'ın AB'ye girmesinde veya emperyalistlerin 'barış' planlarında değil, Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye'deki halkların ortak ve birlikte eylem-

lerinde aranmalıdır.

Birçokları, Annan planını, bu planın Kıbrıslı Rumların ve Kıbrıslı Türklerin barış içinde bir arada varolabileceğinin güvencesi olduğuna, Kıbrıslı Rumlar ile Kıbrıslı Türklerin ortak mücadelesini kolaylaştıracağına ve ilerleceğine (sözde bugünkü coğrafi ayrılık ve bölünmeye nazaran bir ilerleme sağlayacağına) inandıkları için destekliyor. Ne var ki, plan ne coğrafi birlikteliği ne de genel olarak insanların serbest dolaşımını getiriyor. Kaldı ki, Kıbrıslı Rumlarla Türklerin coğrafi olarak birlikte yaşayacakları durumda bile, bu durum ille de birlikte mücadele edileceği anlamına gelmeyecek.

Geçmişte, adada Kıbrıslı Rumlarla Türkler birlikte yaşıyordu, fakat bu durum savaşı ve kan akmasını engellemedi. Asıl ihtiyacımız olan, siyasi birliktir.

Her iki tarafta da egemen sınıfın çıkarlarına ve bölgede emperyalistlerin amaçlarına karşı çıkan siyasal savunmamız gerek.

Her şeyden önce, 'kendî' tarafımızda milliyetçiliğe karşı mücadele etmemiz gerek. Sadece 'etnik temizlik çözümü' arayan aşırı milliyetçilere karşı değil, aynı zamanda gizli milliyetçilere, 'uyumlu' olduklarını iddia edenlere de karşı durmalıyız.

Hem Klerides hükümeti, hem Kıbrıslı Rum siyasi çevreleri, Kıbrıslı Türklerin Denktaş'a karşı hareket geçmesinden 'duygulanırlarını', 'saygı ile' karşıladıklarını ilan ediyorlar. Oysa, aynı zamanda, Kıbrıslı Türklerle karşı ekonomik ve siyasi ambargo uygulamakta, onları kültürel ve spor etkinliklerinden dışlamakta tereddüt etmiyorlar.

Kıbrıslı Rum tarafın uyguladığı bu saldırgan politika, Kıbrıslı Türklerin Türkiye'ye tamamen bağımlı hale gelmesinin ve bugün içinde bulundukları berbat duruma düşmelerinin başlıca nedeni olmuştur. Kıbrıslı Rum taraf, Kıbrıslı Türkleri AB dışında bırakmakla tehdit etmekte ve Simitis'in dediği gibi 'Türkiye'nin AB'ye girmesinin yolu Yeşil Hattan geçer' iddiasında bulunmaktadır. Aynı zamanda, tüm Kıbrıslı Rum siyasi liderleri Kıbrıslı Türklerin sözde kurtarıcısı havasına girmekte ve Kıbrıslı Türklerle 'yardım' etmek için Partiler Arası Dayanışma Komitesi'nin kurulmasını desteklemektedir. Maalesef, 'yakınlaşma' politikası, milliyetçiliğe karşı ve sınırın iki yanındaki kitleler arasında dostluk ve karşılıklı güven yaratma politikası olmaktan çıkarılıp, öbür tarafa karşı kullanılan bir diplomatik silah haline dönüştürülmüştür. Tesadüf değildir ki, Demokratik Rallî'nin sağcı lideri Anastasiadis 'yakınlaşma'dan söz edebilmektedir.

Aşağıdan Mücadele

Öbür tarafta mücadele eden işçilere, emekçilere sunabileceğimiz tek anlamlı ve gerçek dayanışma şudur: kendi tarafımızdaki milliyetçilere ve Klerides hükümetine karşı mücadele etmek, ambargonun derhal kaldırılması için savaşmak ve Kıbrıslı Türklerin kendilerini tehdit altında hissetmelerini engellemek için AB üyelik sürecinin dondurulmasını talep etmek.

Ayrıca, silahlanma harcamalarının derhal sona ermesini ve sınırın açılmasını talep etmeliyiz. Klerides'e açıkça belirtmeliyiz ki, adaya barış getirecek olan demokratik bir planı gerçekten istiyorsa, Kıbrıslı Rum taraf Kıbrıslı Türk tarafın istediği her tür otonomiye vermek zorundadır. Zorla dayatılan, şantaj ve tehdit yollarıyla uygulanan bir barışçı birliktelik olamaz.

Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki Anglo-Amerikan askeri üsleri Irak'a karşı yapılacak yeni savaşta etkili bir rol oynayacaktır. Hali hazırda Kıbrıs'taki İngiliz üsleri savaş hazırlıklarına başlamış bulunmaktadır.

Bu durum, ilk defa, Kıbrıslı Rumlar ile Kıbrıslı Türkler arasında savaşa karşı politik bir ittifak kurma olanağını yaratmaktadır. Her iki tarafta da, yöneticilerimizin emperyalistlere teslim oluşlarına ve adadaki İngiliz üslerine karşı, ortak ve paralel bir mücadele yürütebiliriz. Örneğin, Dhekelia Garnizonundaki üslere karşı gösteriler örgütleyebiliriz. Avrupa Sosyal Forumu, 15 Şubat gününü Avrupa çapında savaşa karşı eylem günü olarak ilan etti. Bu, sınırın her iki tarafındaki kitlelere hedef göstermek için eşsiz bir fırsat: emperyalistlerin tepeden inme barış planı değil, aşağıdan ortak mücadele; savaşın, ırkçılığın ve neo-liberalizmin Avrupa'sına karşı ortak mücadele.

İŞÇİ DEMOKRASİSİ (Ergatik Demokratia)
Ocak 2003

Sosyalist Gözlem

● Özdemir Göçer

GERÇEK ENGELLER

ANKARA VE ABD

9 Ocak, 2003 günü TC Genel Kurmay başkanı Org. Hilmi Özkök ile 2. başkanı Org. Yaşar Büyükanıt'ın Kıbrıs konusunda yapmış oldukları sert açıklamalarla, takke düşmüş, kel görünmüştür. Kıbrıs'ta çözümsüzlüğün nedeni Denktaş'ın katı politikaları değildir. Ona bu politikaları uygulamalarıdır. Yani TC genel kurmaydır.

Denktaş Kıbrıs sorununda zurnanın son deliği bile değildir. Kıbrıs Türk solu (KSG-KSP çizgisi hariç), yıllardır çözümsüzlüğün ve uzlaşmazlığın tek sorumlusu olarak Denktaş'ı hedef almıştır. Halbuki Kıbrıs Türk toplumu gibi küçük bir ulusal topluluğun başındaki adamın, Ortadoğu gibi bir petrol bölgesinde, ABD ve İngiliz emperyalizmi başta olmak üzere, tüm emperyalist güçlerin büyük çıkarlarının sözkonusu olduğu bir ortamda, tek başına Dünyaya karşı durabileceğine inanmak saflık bile değildir. Aptallıktır. Unutmayalım ki bu güçler, Atatürk Türkiye'sine bile Musul ve Kerkük'ten el çek-tiren güçlerdir. Hem de, bugünkü modern olanaklara sahip olmadıkları halde!

ABD emperyalizminin, Kıbrıs'ın bütünü'nün ve Türkiye'nin AB'ye girmesinde hiçbir çıkarı yoktur. Tam tersine, böyle bir gelişme, bölgedeki en önemli mağalarını AB emperyalizmine kaptırma anlamına gelir.

Kendisi militarist bir devlet olan ve 'Batı Avrupa Demokrasisi' adı verilen burjuva demokrasiden bile hiçbir kırıntı barındırmayan ABD, Ortadoğu'da İsrail ve Türkiye'nin de kendisi ile birlikte hareket edeceği bir militarist bloğa gereksinim duymaktadır. Açıkça bunu ortaya koyamadığı için, tribünlere, yani Dünya kamuoyuna Kıbrıs'ta barış yanlısı bir 'arabulucu' gibi görünmeye çalışıyor.

Gerçek amacı ise Türkiye'nin AB'ye girişini, Kıbrıs sorununu kullanarak bozmaktır.

AB, demokratikleşme ve Kıbrıs'ta bir uzlaşma yapılması konusunda daha samimi olan seçilmiş Türk hükümeti, AKP

hükümeti, Genel Kurmay'ın ultimatom nitelikli bildirisi karşısında geri adım atmıştır.

Türkiye'de gelmiş geçmiş hükümetlerin hiçbirisi aslında iktidar olamamıştır. İktidar hep askeri bürokrasinin elindedir. Türk askeri bürokrasisi de ABD'ye göbekten bağımlıdır.

ABD'nin hedefi, Türkiye'de demokratikleşmeyi önlemek, İsrail'deki gibi bir baskı rejimini kalıcılaştırmak ve bu suretle Ortadoğu'daki hakimiyetini pekiştirmektir.

Kıbrıs Türk Halkının eline bu oyunu bozacak tarihi bir fırsat geçmiştir.

Amacı Denktaş'a destek vermek, görüşmeleri çıkmaza sokmak ve halkımızın barış için örgütlü mücadelesini bozmak olan meclis komitesinden, tüm muhalefet derhal çekilerek BMB Platformuna güç katmalıdır.

BMBP, KKTC parlamentosundaki muhalefet (TKP-CTP) milletvekillerinin de çekilmeleri ve bu parlamentoyu tanımama ihtimallerini de hesaba katarak, BMBP'yi Kıbrıs Türk halkının iktidar organı, BMBP Barış Konseyini de onun hükümeti olarak hazırlamalı, ve tüm uluslararası kurum ve kuruluşları BMBP'yi tanımaya ve Kıbrıs barış görüşmelerinin Kıbrıs Türkleri adına tek muhatapı olarak kabul ettiğini açıklamaya davet etmelidir.

Şu anda Kuzey Kıbrıs'ta ikili iktidar oluşmaktadır. Bir tarafta Ankara ve Denktaş yönetimi, diğer tarafta BMBP.

Muhalefetin önemli unsurlarından biri olan CTP, Ankara-Denktaş yönetimini terketmemekle, BMBP iktidarını zayıflatmaktadır. Bu konumunda ısrar ederse Kıbrıs'ın barış ve demokratikleşme mücadelesine tamiri imkansız zararlar verecektir.

BMBP iktidarı, Kıbrıs sorununun çözümünü sağlayarak, Türkiye'de askeri bürokrasinin iktidarının çökertilmesine katkıda bulunacak, Türkiye'de de demokratikleşmenin önünü açmak gibi tarihi bir misyonu üstlenecektir.

BMBP iktidarı Kıbrıs Türk halk iktidarı olma potansiyeline sahiptir.

TÜM İKTİDAR BMBP'YE!!
YAŞASIN HALKIMIZIN ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK CEPHESİ!!

Güney Lefkoşa'da savaş karşıtı protesto

18 Ocak 2003 tarihinde "stop the war alliance" (savaşı durdurun ittifakı) Lefkoşa'nın güneyindeki Eleftheria meydanında savaş karşıtı bir protesto düzenledi. Yaklaşık 150 kişilik öğrenci, öğretmen, işçi, Arap ve Filistinlilerden oluşan kitle bir şölen havasında eylemi gerçekleştirdiler. Çocuklar resim yaptılar ve lise öğrencilerinden oluşan orkestra savaş karşıtı şarkılar çaldılar ve söylediler. Etkinlik esnasında tüm Kıbrıs barış konseyinden bir delegasyon meydana gelerek ittifakın resmi deklarasyonunu imzaladılar.

İki saat içinde 275 imza ve 332 Kıbrıs Lirası bağış toplandı. Etkinlikten sonra 100 kişilik

protestocu bir grup Makarios bulvarında sloganlar atarak yürüdüler ve Kıbrıs hükümetini, Kıbrıs hava sahası ve topraklarının Irak'a karşı İngiliz ve Amerikan askeri amaçları için kullanılmasını protesto ettiler.

Lefkoşa'da yer alan bu savaş karşıtı protesto eylemi San Francisco, Washington, Tokyo, Paris, Londra, Roma, Moskova, Beyrut, Şam, Kahire ve dünyanın diğer bölgelerinde yer alan protesto gösterileriyle dayanışma içerisinde gerçekleştirildi.

İttifak gelecek eylemini 1 Şubat Cumartesi günü saat 11.30'da ABD elçiliğinin önünde gerçekleştireceğini duyurdu.

Kıssa'dan Hisse

12 Aralık 2002 Tarihine gelene kadar olan süreçte Gazetemiz KSG'de yayınlanan yazılardan bazı alıntılar ve geldiğimiz süreçte ne yapmalı?

1- Federasyon, Konfederasyon karışımı bir "Ortaklık Cumhuriyeti" kısmi de olsa aynı egemenlikleri olan "parça devletlerin" ortaklığı. Bu ortaklık Cumhuriyeti AB'nin üyesi olacak. Bunu Klerides kabul eder mi? Göreceğiz. Daha da ilginç "Kıbrıs Türklerinin güvenliği" adı altında Türkiye AB'ye katılınca dek Kıbrısın Kuzeyinde kalmaya devam edecek. Bugün olduğu gibi hemde Uluslar arası hukuk ve Anlaşmalarda kabul görecektir. Ada bir bütün olarak AB'nin parçası olacak kağıt üstünde ama, fiiliyatta kuzey TC'nin egemenliğinde olacak bir süre daha. Asıl bunu kabul eder mi Klerides göreceğiz.

(Anka kuşu- sayı 78- Eylül2002)

2- Denktaş ile Klerides öncesi Kıbrıslı Rum Burjuva temsilcileri ve Klerides'in görüşmeleri dönemlerinde biz sürekli olarak Burjuva-Emperyalist güç dengelerine ve burjuvalar arasındaki çıkar çatışmasına somut olarak baktık ve "Anlaşmazlar" dedik. Bugüne kadar bizim tesbitlerimiz doğru çıktı. Biz her anlaşmazlık dediğimizde bizim dışımızdaki sol, CTP-TKP-YBH-Avrupa-Afrika ve de AKEL binbir bahane icad edip, anlaşma ha oldu ha olacak dediler.(Başyazı-Sayı 80-Ekim2002)

3- Bunca yıl çözüldü çözülecek dediler Kuzeydeki ve Güneydeki solcu yoldaşlarımız. Birtek biz dedik hayır yapmayacaklar bu işi. Çözemeyecekler, 7 başlı canavardır bu Kıbrıs sorunu. Canavarların herbir başı başka yöne çekiyor.

(Görüşmeler üzerine farklılıklar- Sayı81-Ekim2002)

4- Su anda, yıl sonuna kadar bir çerçeve anlaşması yapacaklarının 1 Ocak 2004'e kadar da anlaşmış Kıbrıs'ı bir bütün olarak AB üyesi yapip sorunu bu şekilde çözeceklerinin, geçim garantisinden, hiçbir işareti bile yoktur. Kendini avut Talat ve siz Avrupalı-Afrikalılar, siz YBH'lı, BKP'li, TKP'li önderler kendinizi avutun. Ama halkımızı emperyalizme karşı isyankar vatansever olmaktan alıkoymak için onların avukatlığından vazgeçin.

(Görüşmeler üzerine farklılıklar- Sayı 81-Ekim 2002)

5- Kıbrıs Türk halkının temsil edilmediği bir görüşme masasından halkın yararına bir anlaşmanın çıkmasını beklemek saflığından kurtulma zamanıdır. Kıbrıs Türk halkının gasp edilen temsiliyetinin geri alınması ve gerçek temsiliyete dönüştürülmesi zamanı gelmiştir, geçmek üzeredir. Tüm yurtseverlerin görevi bu temsiliyeti oluşturma

mücadelesine dört elle sarılmaktır. Bu temsiliyetin tek adresi Bu Memleket Bizim Biz Yöneteceğiz deyen, Bu Memleket Bizim Platformudur.

(Anka kuşu-Sayı 82- Ekim 2002)

6- Kıbrısta kısa zamanda bir anlaşma isteniyorsa bu Denktaş veya TC ile iyi ilişkilerle değil, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk kitlelerin aktif hareketleri ve eylemleri ile ve adada etkinliği olan diğer ülkelerin emekçilerinin de desteğini alarak yürütecekleri mücadele ile mümkün olacaktır.

(Londra mektubu-Sayı82- Ekim 2002)

7- Defalarca dedik, Kıbrıs halkını böyle bir iş için "Çözüm ve AB" için seferber etmek istiyorsanız, gelin Kuzey ve Güneyde bu çerçevede ortak bir çözüm planı ortaya koyup halkımıza sunalım.

(Baş yazı-Sayı83-Kasım2002)

8- KSP 2 yıl önce halkımızın öz gücüyle ortaya çıkan BMBP'nin "Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz" şiarını katıksız savunmaya devam eder. Oysa diğer örgütler "hami" aramaya emperyalist güçlere yaslanmaya devam ederler. KSP, sorunu yaratanların gücünün farkındadır. Bu nedenle Kıbrıs halkının zaferi için tüm bağımsızlıkçı güçlerin katıksız ittifakını savunur.

(Çağrı-Sayı84-Kasım 2002)

9- Beklenen an geldi çatı ve Kopenhag'dan da bir uzlaşma çıkmadı, Belli ki emperyalist güçler arasında gerekli dengeler kurulamadı. Gelinek nokta KSG'nin tezlerini bir kez daha doğrulamaktadır.Halkın umutsuzluğunun en önemli nedeni Kıbrıs Türk solunun halkımızın, çok uluslu Kıbrıs halkının gerçek sınıfsal çıkarları üzerinde yükselen kendi bağımsız siyasi çizgisini oluşturmamasıdır. Bu sol on yıldır Denktaş sorunu çözmesi için cesaret vermek ve çağrı yapmaktan BM, ABD, ve AB'den medet ummaktan öteye gidememiştir.

(Başyazı-Sayı 85-Aralık 2002)

10- Siyasette gücün kadar konuş derler adama! Gücsüzlük işte böyle bir kuyrukçuluğa yol açar! Burjuvazinin kuyrukunda onların yapacağı şeyler hakkında ahlak kesmeye yarar. Şu anda bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur. Burjuvaziye kuyruk olmaktan başka. İşte bu noktada burjuvaziye kuyruk olmayı siyaset haline getirenler bu kuyrukçuluğu sürdürmenin siyasetini sürdürcekler. Bizler ise kuyruk olmaktan kurtulmak için Birleşik Cephe hükümeti siyasetimizin hakimiyetini sağlamak için iş başı yapacağız. Kıbrıs'ın tüm devrimcilerinin en acil görevi budur. Tüm devrimciler Anti-Emperyalist Birleşik Cephe hükümeti siyasetinin savunucuları haline gelmelidirler.

(Başyazı-Sayı 80- Ekim 2002)

Türkiye tehlikeli bir oyun mu oynuyor?

Başbakan Abdullah Gül'ün "savaş" önlemek" gereğiyle gerçekleştirdiği Ortadoğu turu ve hemen ardından gelen "İstanbul Konferansı" önerisinin ardında çok farklı bir amacın yattığı ortaya çıktı. Türkiye, Suudi Arabistan gibi bölge gericiilikleriyle el ele vererek, Irak'a tehlikeli bir "rejim değişikliği" dayatıyor. Irak'ı iç savaşa gömebilecek olan bu çabanın arkasındaki asıl güç ise, Washington. Amerikalı yetkililer, ardarda ekranlara çıkarak, "Saddam'ın sürgüne gönderilmesi" planlarına açık ve tam destek verdiler. ABD yönetimi, uluslararası hukuku hiçe sayarak, Irak lideri Saddam Hüseyin'e açıkça "rüşvet" teklif etti. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld tarafından önceki akşam yapılan açıklamada, "İktidarı bırakması halinde, Saddam Hüseyin hakkında hiçbir soruşturma veya cezai işlem yapılmayacağı" belirtildi. Rumsfeld, BM silah denetçilerinin raporlarını sunmasına bir hafta kala yaptığı açıklamada, "Benim savaştan kaçınmak için tavsiyem, Irak liderleri ve ailelerinin başka bir ülkeye gönderilmesi konusunda güvence verilmesidir" dedi. Bu sözlerden birkaç saat sonra, Dışişleri Bakanı Colin Powell da benzer sözlerle ekranlara çıktı. Powell, Suudi Arabistan'ın "Irak rejiminin değiştirilmesi" yönündeki çabaları hakkındaki bir soruya, "Saddam Hüseyin'e, bu mesajları dinlemesini tavsiye ediyorum" şeklinde yanıt verdi.

Hemen ardından boy gösteren ABD Başkanı Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice da, "Saddam'ın sürgüne gitmesinin, savaşın önüne geçebilecek en iyi seçenek olduğunu" söyledi.

Bundan bir süre önce de, ABD'nin Mısır Büyükelçisi David Welch, Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in "uzun bir tatile çıkması" gerektiğini söylemişti.

Welch, Türkiye'nin önerisiyle İstanbul'da yapılması gündeme gelen bölgesel zirveyle ilgili sorulan bir soru üzerine, "Washington yönetimi, BM kararlarının uygulanması gerektiğini Irak'a iletecek açık mesaj içeren her türlü inisiyatif olumlu karşılamaktadır" değerlendirmesini yaptı.

Böylece, Suudi Arabistan ve Türkiye tarafından yürütülen "Irak rejimini değiştirme" çabalarının arkasında ABD'nin olduğu da görülmüş oldu.

Daha önce bu plana mesafeli yaklaşan İngiltere'de de tavır değişikliği gözleniyor. İngiltere Dışişleri Bakanı Jack Straw, BBC radyosuna verdiği demeçte, Saddam Hüseyin'in sürgün edilmesi yaklaşımı hakkında "Sanırım incelememiz gereken makul bir öneri" dedi.

Straw, "Savaş gerçekten son seçenek ve Irak'ın silahsızlanmasını barışçıl yöntemlerle çözmek için elimizden geleni yapmak istiyoruz. Ancak baskıya devam etmek istiyoruz, çünkü Irak sadece baskıya tepki veriyor" diye devam etti.

İngiltere Dışişleri Bakanı Straw, Saddam Hüseyin'in sürgüne gitmeyi kabul etmesi durumunda dokunulmazlık hakkı verilmesinin ise "tatsız" olacağını söyledi.

Bu sözler, İngiltere'nin ilk kez, Irak'taki sorunun "kitle imha silahları" olmadığını kabul etmesi anlamına geliyor. İngiliz hükümeti, uzun süredir "rejim değişikliği"ni akla getirecek açıklamalardan kaçınıyordu.

Irak yönetimi ise, komşuları tarafından yürütülen bu planlara sert tepki gösterdi. Enformasyon Bakanı Muhammed Said El Sahaf, Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in sürgüne gitmesi olasılığının bulunmadığını söyledi. Sahaf, "Saddam Hüseyin'in Irak'ı terk edip gitmesine ilişkin haberler, saçmalıklardan başka bir şey değil" diye konuştu.

İngiltere Gündemi

• Arif Bektaş

Savaşa karşı savaşmak

ABD ve İngiltere, asgari koşullarını yaratarak Irak'a saldırı-mak istiyor. Ne terör, ne Saddam, ne kimyasal silah ne de dünyanın güvenli bir gezegen olması, onların hiç de umurunda değil. Zaten bu emperyalist haydutların varlığı, dünyayı yeterince tekdit ediyor. Nitekim İngiltere'de yapılan bir kamuoyu araştırması, İngiliz halkının da bunu rahatlıkla gördüğünü gösteriyor. Araştırmada sorulan soru şöyle; 2003'de dünyayı tehdit eden kimdir? Sorunun bir çok şıkkı var ve bu şıklardan en çok "puanı" alan yüzde 77 ile ABD. Saddam bile, en çok puan alanlar arasında ikinci sıraya yerleşerek sadece yüzde 12 alabildi.

BBC gibi televizyonlar da dahil, onlarca araştırma şirketi ve yayın kuruluşunun yaptığı araştırmalarda, İngiliz halkının en az yüzde 80'inin savaş karşısında olduğunu gösteriyor. Savaşa karşı çıkmak sadece İngiliz halkının eğilimi değil. Dünya halkları savaş istemiyor. Çünkü bu savaşın, petrol ve bölgedeki etkinlik mücadelesi olduğu açıkça ortadadır.

İngiliz devlet televizyonu BBC'nin Ortadoğu muhabirlerinden Gavin Hewitt, Kuveyt'ten bildirdiği bir haberde şunu açıkça ifade ediyordu: "Savaşın olması durumunda ABD, hiç bir petrol yatağına zarar gelmemesi için bütün önlemleri aldı". Hewitt, Irak halkına olabilecek zararlarla ilgili ABD'nin önlemlerinin olup olmadığından bahsetmiyor. Zaten ABD için, Irak'ta halktan çok petrol önemlidir.

Tabii ki, ABD yönetimi ve sermayesinin bu denli pervasızlaşması karşısında, halkın baskısının etkisiyle savaşın karşısında duruyormuş ve savaşa destek vermiyorlarmış gibi görünen taraflar da yok değil. Bunların başında Türkiye gibi ülkeler de geliyor. Bütün anlaşmalar yapılmış, üsler ABD ve İngiliz askerlerine teslim edilmiş durumdayken, Türk yetkililer "barıştan yana" olduklarını söylüyor.

İşin bir yanı da, diğer emperyalistlerin pay alma kavgasıdır. Geçtiğimiz günlerde Almanya ve Fransa'nın en tepedeki isimleri ortak açıklamalar yaparak, savaşa karşı olduklarını söylediler. Irak'a karşı yapılacak bir saldırının sonucunda, pas-tadan ciddi bir paya sahip olamayacaklarını anlayan bu ülkeler, böyle manevralara başvuruyorlar. Fransa'nın, Zimbave devlet başkanı Robert Mugabe'yi Fransa'ya davet etmesi, Almanya ile ortak, ABD ve İngiltere'nin Irak'a yönelik saldırı planlarına karşı çıkması ve hatta Blair'ı "doğru yola" gelmesi doğrultusunda çağrı yapması, emperyalistler arasındaki şantaj ve çıkar manevralarından başka bir şey değildir.

Almanya ya da Fransa'nın savaşa karşı çıkmasının bir diğer önemli sebebi var. Gerek Alman, gerekse Fransız halkının savaşa karşı ciddi tepkileri de, tepeyi böyle açıklamalar yapmaya itiyor.

Bir çok çevre, "Haydi bakalım, Fransa ve Almanya da savaşa karşı, biz bu savaşı engelleyebiliriz" demeye başladı. Evet, Fransız ve Alman halkının savaş karşıtı tutumu, devletleri üzerindeki baskısı etkili oluyor. Fakat asıl mesele, bu ülkelerin Irak'a saldırıdan, fazla bir "gelir" elde edemeyecekleridir.

Emperyalistler arasındaki bu çatışmalar devam ederken, dünya halklarının savaş istemediği gün gibi ortada. Öyle bir noktaya geldi ki, İngiliz halkı her köyde, kasabada, şehirde eylemler yapıyor. Bütün bu savaşı karşıtı eylemleri koordine etmesi için kurulan ve yaklaşık 1000 örgütten oluşan Savaş Karşıtı Koalisyon, eylemleri koordine etmekte zorlanıyor. Her gün bir bölgeden arayıp bildiri, afiş ya da doğrudan eylemi örgütlemesi için yardımlar isteniyor. Bu tepkiler giderek artıyor ve artık Blair her yere kolaylıkla gidip konuşmalar da yapamıyor. Her gittiği toplantının katılımcıları özenle seçiliyor ve protesto edilecek bir toplantıya gitmemeye çalışıyor.

15 Şubat'ta, İngiliz ve Galler halkı Londra'da ve İskoç halkı da Glasgow'da toplanacak. 1 milyon hedefleniyor. Her gün etkinlikler yapılıyor. Toplantılar, lobiler, paneller, gösteriler... Blair ve partisi İşçi Partisi, gelişen tepkiler karşısında sessiz durmayı tercih ederken, Saddam'ın da indirilmesinin gerekliliğinden bahsediyor. Halkın yoğun tepkileri karşısında "köşeye sıkışmış" görünen Blair, iktidarının en zor günlerini de yaşıyor diyebiliriz.

Blair'i ve iktidarını zorlayan, halkın yoğun karşı çıkışlarıdır. Parti içinde de bölünmeler ve karşı çıkışlar artmaya başladı. Parti tabanında görülmemiş düzeyde istifalar ardı ardına geliyor. Genel olarak İngiltere'de savaşa karşı savaşı açılmış durumda. Bu savaş, 15 Şubat'ta Londra, Glasgow ve bir çok Avrupa ülkesinde daha sert bir mücadeleye dönüşecek. Halkların savaşa karşı ciddi bir savaş vermesi, ancak bu çıkar savaşını önleyecektir.

AB Dosyası

Hazırlayan:
Hüseyin Erdoğan

Kıbrıs'ın AB üyeliği yaklaşırken

16 Nisan 2003 tarihinde, AB üyeliği için imza atacak olan 10 ülke arasında en ön sırada yer alan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin, bazı AB yasalarını henüz yürürlüğe koymadığı bildirildi. Kıbrıs'taki AB Delegasyonu Başkanı Adrian Van Der Meer, müktesebatın veterinerlik ve çevre konularındaki uygulamasında gecikmeler olduğunu belirterek, bundan endişe duyduğunu açıkladı.

Buna göre, Kıbrıs'ın kamu ihaleleri alanında yeni yasalar yapması, enerji ve telekom piyasasını daha da liberalize etmesi ve kişilerin serbest dolaşımı üzerindeki ayrımcılığa son verecek önlemleri uygulaması gerekmektedir. Van Der Meer, ayrıca Kıbrıs hükümetinin, Adalet ve İçişleri ile sınır denetimleri alanlarında idari uygulamaları yürürlüğe koyması gerektiğini bildirmiştir.

AB'NİN İZLEME DÖNEMİ BAŞLADI

Yeni üye olacak ülkeler arasında, AB yasalarının uygulanmasında meydana gelebilecek gecikmelerin AB iç piyasasında ekonomik çarpıklıklara yol açabileceğinden korkan AB'nin şimdiki 15 üyesi, Ekim 2002'de aldıkları bir kararla, Mayıs 2004'de AB ile birleşecekleri zamana kadar gereken yasal düzenlemeleri yapmayan ülkelere karşı güvenlik önlemleri alınmasını kararlaştırmışlardı.

AB'nin üyelik görüşmelerinden sorumlu olan Leopold Maurer'in başkanlığında Kıbrıs'a gelen bir AB Heyeti, Kıbrıs'ın üyelik sürecinde uygulamak zorunda olduğu kural ve düzenlemelerin uygulanma hızı ile ilgili olarak gözlemlerinde bulundu. Gözden geçirilen 10'dan fazla başlık arasında malların serbest dolaşımı, enerji, çevre, vergi, balıkçılık, tarım, mali konular ve işitsel-görsel konular yer almaktadır.

AB İzleme Heyeti, Kıbrıs yanında öteki 9 aday ülkeyi de izleyecek ve bu yıl içinde 2. veya belki de 3. defa

Adaya yeniden gelerek, üyeliğin gerçekleşmesinden an az 6 ay önce gerçekleşmesi gereken AB müktesebatının uygulanmasını denetleyecektir.

Kıbrıs'ın veterinerlik alanında alacağı güvenlik önlemleri arasında, hayvan kesim yerlerinin iyileştirilmesi ve çevre konusunda atıkların denetlenmesi var. Örneğin Rumca Simerini gazetesi, bu konuyla ilgili bir haberinde, 1 Mart 2003'e kadar AB normlarına uyum sağlayamayacak 100 kadar mezbananın kapanacağını, belirtilen zamana kadar yalnızca 4 mezbananın bu uyumu sağlayabileceğini kaydetti.

AB ÜYELİĞİ VE ADANIN BÖLÜNÜMLÜĞÜ

Öte yandan AB, adanın bölünmüşlüğüne bir çözüm bulunmadığı takdirde, Kıbrıs'ın bütününe üye yaparken, AB müktesebatı sadece Kıbrıs Rum kesiminde geçerli olacak. Bu kararla, Türkiye, Kıbrıs sorununa çözüm bulunması için dolaylı olarak baskı altına alınmış olmaktadır. Çözüm olmadan Kıbrıs'ın AB'ye katılması halinde, Türkiye'nin AB'ye girme isteği, bir AB üyesi ülkenin kuzey topraklarını işgal altında tutmakta olacağından akamete uğrayacaktır.

Fileleftheros gazetesinin bildirdiğine göre, Kıbrıs Rum Dışişleri Bakanı Yannakis Kasulidis, Kıbrıs'ın AB Katılım Anlaşması ile ilgili endişelerinin bulunmadığını, ancak en uygun ifade şekillerinin kullanılması gereken konuların ortaya konulmakta olduğunu söyledi.

Kasulides, anlaşma taslağında, Kıbrıs'ın Türk vatandaşları ilgilendiren bir dizi istisnaların bulunduğunu ifade ederek, "siyasi boyutları da olan dikkatli çalışma gerekir" şeklinde konuştu.

Kasulides, Danimarka dönem başkanlığınca hazırlanan taslağın, Rum yönetimi ile AB Komisyonu arasında ele alınacağını kaydetti. Kasulides, anlaşmanın, Yunanistan dönem başkanlığının bunu onaylatma için ilerletmeye hazır

olacağı zaman kesinleştirileceğini anlattı.

ÇÖZÜM OLURSA

Almanya'nın Frankfurter Allgemeine gazetesinin sorularını yanıtlayan Kıbrıs AB Görüşme Heyeti Başkanı Yorgo Vasiliyu, "Kıbrıs sorununun çözümü gerçekleşirse yeniden görüşme yapılması gerekmiyor mu?" sorusuna karşılık, "Bir çözüm bulacağımıza inanıyorum" ifadesini kullandı. Görüşmelerin yeniden başlatılmasına gerek olmadığına inandığını belirten Vasiliyu, şunları söyledi:

"Çözüm sonrasında da tabii ki yeni çalışmalar olacaktır. Fakat görüşmelerin yeniden başlatılmasına gerek olmayacaktır. Çünkü biz, AB üyeliğinin gerektirdiği en önemli yükümlülükleri görüştük. Ek görüşmeler, öncelikle federe devletlerin, ya da Annan Planı'ndaki adıyla Kıbrıs'taki parça devletlerin işlevleri için geçerli olacaktır. Bazı konularda Kıbrıs Türk kesimi için ek geçiş süreci gerekecektir. Fakat bu çok az alan için geçerlidir. Bu federe devletlerin en önemli yetkilerinden ikisi sağlık ve eğitimidir. Bu konularda görüşülecek fazla bir şey yok. Ortak tarım politikasında ek kotalar olacak. Fakat bu o kadar zor olmayacak."

Vasiliyu, "Bir çözüme ulaşırsanız, ne olacak?" şeklindeki soruyu da şöyle yanıtladı: "O zaman müktesebat tüm adada uygulanacak. Kıbrıslı Türklerin, bizim o zaman uygulamaya geçirmiş olacağımız tüm yasaları, sadece kopya etmeleri gerekecek. Bunlar, bizim geliştirdiğimiz yasalar değil, AB'nin yasaları. Bu yüzden kimlik sorununa yol açmazlar. Topluluk Hukuku, ister katma değer vergisi, isterse veterinerlikle ilgili yönetmelikler olsun, her ülkede aynı şekilde uygulanıyor. Bunun için zamana ihtiyaç olacak, ama uzun değil. Biz ve AB, müktesebatın hızla ve fazla sorun yaşanmadan uygulanabilmesi için Kıbrıslı Türklere gerekli tüm yardımı yapacağız."

AB'YE UYUM SÜRECİNİN GETİRDİĞİ BAZI DEĞİŞİKLİKLER

* Simerini gazetesi, 1 Ocak 2003'te yürürlüğe giren yasa gereği, denizciler, silahlı kuvvetler ve polis dışındaki meslek gruplarında çalışanların yıllık ödenekli izinlerinin asgari 4 hafta olacağını yazdı. Gazete, haftalık çalışma saatinin en fazla 48 saat olacağını, çalışanların onayı durumunda çalışma koşullarında bazı istisnalar olabileceğini, yasa kurlarını ihlal eden işverenin bir yıla kadar hapislik veya 2 bin KL ceza veya her ikisine birden çarptırılabilceğini bildirdi.

* Mahi gazetesi, Rum Bakanlar Kurulu'nun, daha önceki yıllarda Kıbrıs şarabının kalitesini artırmak ve bağcılığın yeniden düzenlenmesi ve çağdaşlaştırılması için hükümetin ortaya koyduğu çalışmaların yanısıra, bağların tekrar sökülüp ekilmesini temel alan bir dizi plana onay verdiğini bildirdi. Kıbrıs Ticaret, Sanayi ve Turizm Bakanı Rolandis'in yaptığı açıklamaya göre, Kumandria'daki A, B ve C bağ bölgelerine toplam 26 bin 769 dönümlük alana yeniden bağ ekilirken, E bölgesinde ise 5 bin dönümlük bağ sökülecek.

MEYVE İHRACATI AZALDI

* Fileleftheros gazetesi, son yıllarda AB ülkelerinde üretimin artması ve uluslararası ticaret ile ilgili GATT anlaşmasının imzalanması ile birlikte, ticaretin serbest bırakılması nedeniyle, son yıllarda meyve ihracatının azaldığını bildirdi. Gazeteye göre, Rum Tarım Bakanı Kostas Themistokleus, konuyla ilgili yaptığı açıklamada, AB pazarında arz fazlası olması nedeniyle narençiyeye fiyatlarının düştüğünü belirterek, yeniden düzenleme planının uygulanması halinde, durumun daha kötü olacağını söyledi.

PATATESLER SATILAMIYOR

* Simerini gazetesi, manşetten verdiği bir haberde, Rum tarımının son 5

yıldaki 278 milyon KL'lık devlet desteğine karşın çıkmazda olduğunu bildirdi. Gazete, hükümetin patates üretimi için son 5 yılda 26 milyon KL harcamaya yaptığını, ancak üretilen patateslerin Avrupa'da daha ucuz patates olmasından dolayı satılmadığını bildirdi. Rum Sanayi, Ticaret ve Turizm Bakanı Nikos Rolandis, AB'nin çiftçilere sübvansiyon yapılmasına izin vermediğini, bundan dolayı çiftçilerin artık "tek başlarına denizde yüzmeleri" gerektiğini söyledi. Rolandis, yapılacak bir toplantıda, patates ve diğer bazı tarımsal ürünlerin azaltılmasını öngören konuların ele alınacağını söyledi.

* Simerini gazetesi, 1974'den sonraki ilk yıl Güney Kıbrıs'a yabancı para getirmeye başlayan ve "altın patates" diye nitelendirilen Kıbrıs patatesinin, 1980'li yılların sonuna kadar Avrupa'daki süper marketlerin raflarında bulunmasına karşın, 90'lı yılların başından itibaren Avrupalıların daha iyi patates üretmesi nedeniyle raflardan kalktığını bildirdi. Gazetenin, Rum Patates Konseyi'ne dayanarak verdiği haberinde, Güney Kıbrıs'ta bugün patates üretiminin maliyetinin 150-140 KL olduğunu, üreticilerin patateslerini sökecekleri andan itibaren Avrupalı üreticilere ulaştırıncaya kadar 130-140 KL'na daha ihtiyaç duyduğunu bildirdi. Gazete, bu masrafların taşımacılık ve ambalajla ilgili olduğunu kaydetti.

Simerini'ye göre, Güney Kıbrıs'taki 2 bin 500 patates üreticisi, yılda 100 bin ton patates üretiyor. İngiltere'de ise 800 üretici 6 milyon ton patates üretiyor.

Gazete, Güney Kıbrıs'ta üretim maliyetinin fazla olması nedeniyle patates savaşının diğer Avrupa ülkelerine karşı kaybedildiğine dikkat çekerek, söz konusu ülkelerin lezzetli patates üretmeyi ve bu patatesi Güney Kıbrıs fiyatlarının 1/3'üne satmayı başardıklarını bildirdi.

Nazlıca

● Nazlı Şahin

İnönü meydanı en güzel melodiyi dinliyor

60 bin insan; ellerinde "İşgale Son" pankartları, "Barış Hemen Şimdi", "Çözüm İstiyoruz" sloganlarıyla Denktaş'ı istifaya çağırıyor. İnönü meydanı sessiz dinliyor, konuşmuyor. Bu meydana yakışan, meydanı dolduran kalabalığın müziğini dinliyor. Gerçek Kıbrıslının barış isteyen sesi yükseliyor Lefkoşa

semalarından. TC'nin Meclis Başkanı Bülent Bey'de o saatlerde Lefkoşa'da. "Kıbrıs Türk Halkının Türkiye'yi işgalci görmesi beni üzdü" diyor. Başbakan Erolğlu Kıbrıs Türk halkı adına Bülent Bey'den özür diliyor ve ekliyor "aslında Kıbrıs Türk halkı anavatanına yürekten bağlıdır" Bülent Arıncı'n

gördüğünü Erolğlu görmemekte hala ayak diyor. Kimbilir belki de çok sayın Cumhurbaşkanı Başkanından bulaşmıştır bu ayak direme huyu. Şimdi soralım Erolğlu'na; Kendi vatanından başka bir ülkeyi anavatanı olarak görüp yürekten bağlı olan Kıbrıs Türkleri (sizlerin ve Türkiye'den taşınan faşist ülkücülerin dışında) kimlerdir?

Son nüfus sayımına göre Adada gerçek Kıbrıs Türk'ünün nüfusu 60 bin kadar değil mi? İnönü meydanını dolduran 60 bin kişi Türkiye'ye işgalci diyorsa, anavatanına bağlı olan Kıbrıs Türk'ü kim? Aslında Kıbrıs Türk'ü anavatanına bağlı ise, 60 bin kişi

sokağa dökün güç ne? Yoksa "vatan hainleri" mi kafalarını karıştırdı Kıbrıs Türk halkının? Eğer durum böyle ise, sonunuz vahim demektir. "vatan hainleri" ülkeyi ele geçirecek demektir. Şu vatan hainliği meselesini biraz düşelim:

Para ve mevki için Adayı kumar ve fuhuş cenneti haline getirip, kumarhane patronları ve beyaz kadın ticareti yapan pezevenklerden yaptıkları işi resmileştirip vergi alan, kendi ülkesinin insanlarını "giden Türk, gelen Türk" edebiyatı ile göçe zorlayan, Kıbrıs Türk halkının dolaşım özgürlüğüne dahi ambargo koyan, TC'den gelen faşistlere ülke vatandaşlığı verip "ben

onlardan daha çok Kıbrıslıyım" dedi diyecek yetkiyi ellerine veren, Kıbrıs Türk'ünün malına, canına, onuruna dil uzatan sizler değil misiniz? Kendi halkına bu kadar zulmeden ve aşağılayan, halkını Karpaz eşekleri ile aynı konumda gören bir Cumhurbaşkanı ve hükümete başka hangi ülke sahiptir???

Ülkenin her karış toprağını ve her insanını emperyalistlere ve onların uşaklarına peşkeş çeken sizler vatan severisiniz de "Bu Memleket Bizim" diye sahip çıkarlar mı vatan haini?

Gülünç oluyorsunuz beyler, sonunuz yaklaştıkça daha da gülünçleşiyorsunuz.

Stratejik Hedef ve Barış Cephesi

Kıbrıs Sorununu, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetleri arasındaki düşmanca ilişkilerin, ve Kıbrıs'la Kıbrıs dışındaki milletler-ülkeler arasındaki ilişkilerin düzenlenmesi sorununu, bu ilişkilerle dostluk ve dayanışma ilişkileri olarak yeniden düzenleme sorununu Kıbrıs'ı emperyalist dünya düzeninin bir parçası olarak tutarak çözmenin imkanı yoktur. Dünya emperyalist zincirini Kıbrıs'ta kıramazsak, Kıbrıs'ı bu zincirden koparamazsak, bu sorunlar ne kalıcı, ne geçici olarak çözülemezler.

Gerek tek tek ülkelerdeki, gerekse farklı ülkelerdeki milletler arasındaki ilişkileri düzenlemenin tek yolu vardır. Milletler arasında dostluk ve dayanışma ilişkileri kurulmalıdır. Milletler birbirlerine köstek ve düşman değil, birbirlerine destek ve dost olmalıdırlar. Halbuki, emperyalizmin tüm tarihi, özel olarak da Kıbrıs'ın emperyalist sistemi içindeki tarihi, hele hele de İkinci Dünya savaşı sonraki tarihi, burjuvazinin hem tek tek ülkelerde milletler arası ilişkileri, hemde ayrı ayrı ülkelerdeki milletler arası ilişkileri barışıl, dostluk ve dayanışma içinde düzenleyemediğinin, bu ilişkileri düşmanlık, baskı ve zor üzerine inşa ettiğinin açık ispatıdır. Milletler arasındaki bu ilişki türünün kurucusu ve kollayıcısı olarak yerli ve yabancı burjuvazi yenilmeden, bu ilişki türüne son vermeyi düşünmek bile abesle iştir. Olmayacak duaya amin demektir.

Kıbrıs sorununun çözümü demek, Kıbrıs'ta emperyalist zinciri kırmak demektir. Anti-emperyalist birleşik cepheyi kurmak, onun programını hayata geçirecek anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti iktidarını elde etmek demektir. Bizim stratejik hedefimiz budur. Başka türlü Kıbrıs sorunu geçici veya kalıcı olarak çözülemez.

Kıbrıs'ta, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetleri arasındaki düşmanca ilişkiler, ve Kıbrıs'la Kıbrıs dışındaki milletler-ülkeler arasındaki ilişkileri onlara bağımlı kılan ilişkiler sürerken, bu ilişkilerin yeniden bir düzenleniş, bu ilişkilerin iyileştirilerek, iyi yönde reforme edilerek dahi olsa, bu ilişkiler korunarak yeniden düzenleniş Kıbrıs Sorununun geçicide olsa çözümlenmesini sağlamaz. Kıbrıs'taki burjuvalar arasındaki ilişkilerin, Kıbrıs'la yabancı burjuvaların ilişkilerinin yeniden ayarlanması, bunlar arasındaki güç dengesinin ve ilişkilerin yeni durumunu yansıtan bir yeniden ayarlama, Kıbrıs Sorununun çözmez. Sürdürür. Yerli ve yabancı burjuvalar arası ilişkilerin Kıbrıs'ta yeni bir arayış çeşitli şekiller alabilir. Onlar arındaki sorunu, yani Kıbrıs'ta milli düşmanlık temelinde hakimiyet sorununu, yeni şartlara uydurur ve sürdürür. Bizim burjuva-emperyalist çözüm türleri dediğimiz olay budur. KSG-KSP dışındaki tüm partilerimizin stratejik hedefinde işte budur.

BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU VE SİYASİ EĞİLİMLER

Hareketimizin 'burjuva-emperyalist çözüm türlerinden biri' olarak tespit ettiği Annan Planı öncesi 'BM çatısı altında federal çözüm ve AB üyeliği' talep ve sloganı somut, pratik şeklini Annan Planı olarak ortaya koymuştur.

Kıbrıs'ta, tüm sınıflar arasında, şu andaki siyaset Annan Planı'na, bu planın reddi veya kabulü sorununa kilitlenmiş durumdadır. Bu sorun dışında siyaset imkansız görünmektedir.

Kıbrıs'ın sorunlarını çözmek için acil hedef olarak 'anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulması' sloganımız yanlış mıydı?

Hayır!

Bu sloganımız, hem propoganda hem de ajitasyon sloganı olarak bugün eskisinden daha da geçerli ve gereklidir.

Taktikimizin sorunu bu olguyu kitlelere kavratmak, onları bu pozisyona çekmenin yollarını bulmak, onları anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurmak için örgütleyecek olan siyasi faaliyete kazanmaktır.

Tüm yoldaşlarımızın bu çaba içinde oldukları açıktır. Gel gelelim yukarıda değindiğimiz siyasi şartlar bu görevi yerine getirmede kaçınılmaz olarak zorluklara yol açmakta, taktiklerimizin uygulandığında problemler ortaya çıkmaktadır.

Troçkizmin bir özelliği devrimci laflar

ederken, pratikte devrim sorununu arka plana itmek, reform sorununu ön plana çıkarmaktır. Devrim lafından vaz geçilmez, ama tüm çalışma reform çalışması üzerine şekillenir. Devrimin lafı ortalığı doldurur, ama o acil sorun değildir???. Acil sorun, günün sorunu her zaman reformlardır. Burjuva düzeni reforme etme çalışmasıdır. Başka ne yapılabilirirki???. Hele hele kitleler kazanılmamışken! Sosyal Demokratların Marksizmden bahsettikleri dönemlerde onların en tipik özelliği olan bu yaklaşım, şimdi Marksizm lafını vede devrim lafını ağzına sakız yapmış Troçkislerin bir özelliğidir. Kuzey Kıbrıs solu genellikle Troçkistliği kabullenmez. Ama bu işler kişinin kendine taktığı lakap sorunu değildir. Yaptığı iş sorundur. Bizim sol devrim lafını pek kullanmıyız, ama sosyalizmi çıkmaz ayın son çarşambasına ertelemekte, bu arada anti-emperyalist birleşik cephe hükümetini de çıkmaz ayın son çarşambasına ertelemekte üstadılır.

Yoldaşlarımız hem yukarıda değindiğimiz kitle ruhunun, Annan Planını imzalamak ve AB'ye girmek ruhunun, hemde sol kesimin yukarıda değindiğimiz çalışma tarzının ortasında küçük bir ada konumundadırlar. Tüm bunlardan etkilenmeleri gayet normaldir. Ama bu etki kırılmal zorundadır.

Eğer Kıbrıs'ın önünde duran acil sorunların ancak ve ancak anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulması sayesinde hallolacağı tespitimiz doğru ise, devrimcileri ve kitleleri bu amaç için örgütlemekte acil sorunumuzdur. Ve bu reform çalışmalarımızın yanı sıra, onunla birlikte edilen bir laf, acil olarak hayata geçirilmesi gerekli olmayan bir retorik olarak ele alınmaz. Yaptığımız her şey ve ettiğimiz her laf devrimciler ve kitlelere bu sloganın kaçınılmaz gerekliliğini vede aciliyetini kavratmalıdır.

Burada, kitlelere yaklaşım sorununda, onların propoganda ve ajitasyon üzerinden eğitileceği yanında onların sadece propoganda ve ajitasyon üzerinden eğitilmesinin imkansız olduğunu da hatırlamak zorundayız. Kitleler kendi tecrübeleri üzerinden öğrenirler.

Mevcut şartlarda bu sloganımızı ne kadar tekrarlasak tekrarlayalım, kitlelerin bu sloganı hayata geçirmek için örgütlenip harekete geçeceklerini beklemek, yani bu sloganımızın propoganda ve ajitasyon sloganından eylem sloganına dönüşmesini beklemek yanlış olacaktır. Kitlelerin Kıbrıs sorunlarını bu sloganı hayata geçirmeden çözmeyen imkansızlığını pratiklerinde görmeleri, ve dahası onu hayata geçirmek için her türlü fedakarlığı da kabullenmesi gerekecektir. Taktiklerimiz işte kitleleri bu pozisyona en hızlı ve en az sancılı bir şekilde getirmeyi becermelidir.

Partimizin programının tespitinde, partimiz olguları tespit etmek, buna bağlı olarak stratejik hedefi tespit etmekle yükümlüdür. Bu alanda partimiz ve yoldaşlarımızın görevi Kıbrıs sorunlarını ve gitmesi gereken yerleri tespit etmekten ibarettir. Bu alanda fikirlerin olguları etkilemesi yararlı değil zararlıdır. Olgular oldukları gibi ele alınmalıdır. Ama bir kere bu yapıldı mı, sınıfımızın ve kitlelerin bu yönde ne kadar hızlı ve sancısız adımlar atacağını partimizin ve yoldaşlarımızın çalışmaları belirler. Taktiklerin alanı, kitlelerle bağ kurma, onları stratejik hedefin elde edilmesi için örgütlemeye alanı, subjektif faktörün, partinin etki alanıdır.

Bu alanda Yunanistan ve Türkiye Komünist Partileri çok bariz bir hata yaptılar. Bu hata onların bu alanda, Kıbrıs Sorununda uyguladıkları siyasetin oportünist mantığının kaçınılmaz bir sonucu oldu. Bu yoldaşlarımız daha dün kadar AKEL, CTP, YBH ile birlikte Annan Planı öncesi 'BM çatısı altında federal çözüm ve AB üyeliği' talep ve sloganı çevresinde çalıştılar. Bu partilerin bu faaliyetlerine arka çıktılar. Bu planın somut, pratik şekli Annan Planı olarak ortaya çıkmıştır. Şimdiki kitleler barış için bu planın hayata geçirilmesini talep ederek sokaklara dökülmektedirler, bu yoldaşlar ve diğerleri

birden bire bizim Kıbrıs'ın sorunlarını çözmek için acil hedef olarak 'anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulması' sloganımızı devreye sokup Annan Planını red ediyorlar. Bu tür bir yaklaşım basitçe bir oportünizmi yansıtmaktan ötedir. Bu yoldaşlar taktik alanında, kitlelerin bir mevziye kazanılması alanında bize katkıda bulunmuyorlar. Nasıl eskiden bizim sloganımıza arkaalanı dönenlerle birlikte hareket ederek bize zarar vermekteldiler, şimdi de bizim sloganımızı sahiplenmiş, onun bizden de tutarlı savunucusu görünümüyle bize zarar vermekteler.

Söyle ki;

Barış savaş değildir.

Eğer kitleler burjuvazinin gerici bir savaş çabası için sokaklarda olsa idi, bizim partimiz tüm kitleliliğine rağmen bu burjuva gerici histerinin karşısına dikilmekte zerre kadar düşünmezdi. Savaşa karşı Kıbrıs'ın sorunlarını çözmek için acil hedef olarak 'anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulması' sloganımızı ısrarla ileri sürer ve savaşa karşı çıkarırdı.

Ama, Annan Planı çerçevesinde gelişen hareket bir savaş çığırantılığı hareketi değildir. Savaş çığırantılarında karşı bir harekettir. Bir barış harekettir. Bu nedenle bizim partimiz bu harekete desteklemek konusunda, kitlelere elde etmek istedikleri barışı elde etmek için elinden geleni yapmak konusunda da zerre kadar düşünmemiştir. Bizde farkındayız her barış hareketinin desteklenemeyeceğinin. Bazen burjuva barış hareketlerinin devrimci önlemlerin aracı olabileceğinin. Gel gelelim, daha dün kadar bu burjuva reformcu sloganın ardında durupda, bugün bu sloganın somut şeklini görünce bizim devrimci sloganımızı bize hatırlatmanın bize hiçbir yararı yoktur. Dün bizim kitleleri devrimci pozisyonlara kazanmamıza yardımcı olacaklarını reformcuların kitleleri reformcu pozisyonlarına kazanmalarına yardımcı olanların bize, kitleler onların istediği pozisyonda dururken devrimcilik taslama hakları yoktur. Ve bu oportünistliktir. Ve bu bize karşı saldırının, kitleleri devrimci pozisyonlara kazanma çabalarımıza yeni bir zarar vermenin yeni bir yöntemidir. Bu iki parti, Türkiye ve Yunanistandaki tüm partiler gibi kendilerini de yakın gözlem altında tutuğumuz bilmedirler. Kıbrıs Türkiye ve Yunanistanda sadece şu veya bu burjuva hükümlere bela olmanın aracı olarak kalmayacak. Türkiye ve Yunanistanda komünizm adına iş yapan herkesinde başına bela olacaktır. Görevimizdir. Yapacağız! Yaptıklarınızı vede yapmadıklarınızı takip etmekteyiz. HADEP VE EMEK Partili yoldaşlarda bilmediler bunu!

Kıbrıs'ın sorunlarını çözmek için acil hedef olarak 'anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulması' sloganımızdan taviz vermedik vede vermeyeceğiz. Çünkü o doğrudur. İşte bu nedenle bizim partimiz kitlelerin Annan Planı çerçevesindeki barış isteklerinde onları yalnız bırakmayacağını, onların barış istekleri için onlarla birlikte çalışmaktan geri durmayacağını, onların barışı elde etmeleri için onlarla birlikte dış bir mücadele girmekten asla geri durmayacağını derhal ilan etmiştir. Kitlelerin sadece ve sadece bizim propoganda ve ajitasyonumuz üzerinden devrimci pozisyona gelebileceğini, bunun için onların hayatın pratik tecrübesine ihtiyacı olduğunu gayet iyi bilen partimiz, herkes anlaşma oldu olacak derken burjuvazinin Annan Planı gibi bir anlaşmayı bile imzalamayacağını defalarca halkımıza duyurmuş olan partimiz, onlarla birlikte Annan Planının hayata geçirilmesinin kavgasını vermektedir vede verecektir. Ama bizim partimiz bunu yaparken barış sever halkımıza bu anlaşmanın imzalanacağı, bu anlaşmanın imzalanması için içte bir büyük nümayişin yeterli olacağını söylemeyecektir. Çünkü mevcut emperyalist dolaşmalar bu anlaşmanın imzalanmasını, vede daha sonra barışıl bir şekilde hayata geçirilmesini imkansız kılmaktadır. Bu barışı bile elde etmenin tek yolu vardır. Milattan bir barış hareketi oluşturmak. Bunu tüm Kıbrıs çapın-

da bir harekete dönüştürmek. Yoksa barışı elde etmek imkansız olacaktır.

Şu anda, ve bu alanda çeşitli öneriler etrafta dolanmaktadır.

Bunlardan biri parlamentoda oluşturulan bir barış konseyinin Denktaşla işbirliği içinde görüşmeleri sürdürmesi şeklindedir. Partimiz bu komisyonun gerçek niteliğinin, CTP ve TKP dahil tüm barışsever muhalefet tarafından açıkça görülmekte olmasından memnundur. Çünkü bu olgu barış cephesinin birliğini koruyacağı ve burjuvazinin barış düşmanı oyunlarına karşı birlikte direneceğinin bir belirtisidir. Bu noktada CTP ve TKP nin, eğer bu komisyon 28 Şubat'a kadar anlaşmayı imzlamayı üstlenirse komisyonda görev almayı kabulleneceği önerisi ise bizce pek akla yatkın değildir. Şöyleki, eğer Denktaş ve komisyon 28 Şubat'a kadar anlaşmayı imzalamayı kabullenirse, buyursunlar kendi aralarında komisyonloluştursunlar, ve dahası komisyonda kurulmasın, tüm yetki bugüne kadar olduğu gibi Denktaşta kalsın vede anlaşma 28 Şubat'a kadar imzalsın! Bunun yapılması için CTP ve TKP nin bu süreçte angaje olmasının, ve böylece barış sevar barış hareketinin, yurttaşların bu kitleleşme hareketinin gelişmesini çönmeye gerek yoktur. Bırakınız anlaşmayı yapmayı üstlenirler, vede anlaşmayı imzalsınlar. Bizde kendid işimize bakalım, yani anlaşmanın imzalanmasını garanti altına alacak bir kitle hareketi ve örgütleri yaratalı.

Eminiz CTP ve TKP li yoldaşların bu noktada bir tirazları olmayacaktır.

İkinci bir öneri BMBP saflarından bir barış komitesi oluşturup, bu komitenin, Annan Planı öncesi CTP, TKP, YBH, BKP, Avrupa-Afrika lı yoldaşların yaptığı gibi çeşitli enternasyonal kurumlarda 'Lobi' faaliyeti yapması türü bir öneriydi. Bu önerinin de parlamentodaki komisyondan pek farkı olmayacaktır. Lobi edilecek 'güçlerin' tavırları ortada iken, vede barışı imzalama yetkisi Denktaşta iken böylesi bir öneri kitleleri pasifize edecek, barış güçleri gerçek güçlerinden, kitlelerden kopacak, onlar adına, kimsenin dikkate almadığı bir diplomasi faaliyeti yürütecekti. Bu önerinin gelişmeler ve yükümüzü vuran gerçekler ışığında geri çekilmesi doğru olmuştur.

İsterse mevcut parlamentoda dururken, parlamentonun ve Denktaşın barışı imzalamasını zorlamak amacıyla, gerekse bu güçler tüm baskılara rağmen anlaşmayı imzalamaz ve barışıl bir şekilde uygulamaz ise, barışı imzalıyacak ve barışıl bir şekilde hayata geçirecek alternatif bir halk gücü odağını oluşturmak için BMBP'nin halkımızın önüne çıkması ve onun gerçek sözcüsü olmayı üstlenmesi gereklidir. BMBP bununla da yetinmemeli, Güneydeki yurttaşlarımızda şecüsü olma yönünde, onların gücünde barış cephesine aktarma yönünde adımlar atmalıdır. Tüm Kıbrıs'ta tek bir barış örgütü kurma yönünde adımlar atmalıdır.

Bu meydana BKP nin BMBP'nin bir halk meclisine dönüştürülmesi fikri gayet yerinde bir fikirdir. Ama bu fikre CTP ve TKP ve tüm barışsever örgütlerin katılımı gereklidir.

O halde, şu veya bu ad altında, şu veya bu şekilde, ama mutlaka bir barış odası, barışı imzalama ve uygulamaya talip, ve çilekeş halkımızın gerçekten temsilcisi bir odak oluşturulmalıdır. Bu odak, bu merkez ve onun etrafında sürekli eylemlilik ve örgütülük içinde olan barışsever halkımız, parlamentoda ve Denktaşın barışı kabullenmesini ve uygulamasını engellemez. Garantiler. Hele hele olan halkımıza rağmen barışa karşı çıkarlarsa, o zaman ilte barışın da gerçek güç sahibi bir savunucusu olur.

Yoldaşlar, çilekeş halkımız

Barış için sadece sokakları doldurmayın. Her evi, her tarlayı, her fabrikayı, her oisi, her okulu.... bir barış örgütüne çevirin. Tüm bu örgütleri BMBP nezdinde bir araya getirip ortak gücünüzü dosta düşmana gösterin.

Ve barışa karşı savaş yapırlarsa onlara karşı savaşa hazırlanın.

Ya barış, ya devrim!

Herşey anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti için

Savaş karşıtı gösteriler

18 Ocak'ta Dünya, kelinin gerçek anlamıyla ayağa kalktı. 30'dan fazla ülkede milyonlarca insan savaşı durdurmak için sokaklara döküldü.

Eylemlerin en büyüğü ABD'de gerçekleşti. 700 binden fazla insan sokağa çıktı. Yüzbinlerce insan, ABD'nin dört bir yanından yüzlerce, binlerce kilometre yol katedip iki ayrı uçtaki iki önemli şehire, doğudaki başkent Washington ile batıdaki San Francisco'ya geldiler. Washington'da 500 bin, San Francisco'da ise 200 bin kişi Bush'a "dur" dedi. Eylemler bu iki şehirde de sınırlı değildi, ABD'nin birçok şehrine yayıldı. Oregon/Portland, Iowa/Des Moines, New Mexico/Albuquerque, Michigan/Lansing, Tampa, Indianapolis ve Florida eylem yapılan diğer şehirlerdi. ABD dışında, Arjantin'den Kanada'ya, Fransa'dan Güney Afrika'ya, Suriye'den Çin'e, Japonya'dan Avustralya'ya 5 ayrı kıtada, 30'un üzerinde ülke savaşı durdurma eylemlerine ev sahipliği yaptı. Washington'da, bu kez öncekilerden farklı bir

hava vardı. İnsanlar Teksas'tan, Florida'dan, Colorado'dan 100-150 dolar harcıyıp 20-27 saat yolculuk yaptıktan sonra geldikleri Washington'da buz gibi dondurucu bir hava buldular. New York'tan, 1199 nolu şubeden, 20 otobüsle gelen hastane emekçileri; 6 otobüsle Chiago'dan gelen öğretmenler; 20 otobüsle Güney Carolina Winston/Saleem'den gelen

üniversite öğrencileri; 8 otobüsle Rochester'den gelen ev kadınları o yorgunluğun, o eziyetin üzerine karda saatlerce durup konuşmaları dinlediler, dağılmadan kilometrelerce yol yürüdüler. Bu elbette işin bir tarafı. Ama asıl tarafı, oraya sadece tavrı belirtmeye, savaşa karşı olduklarını söylemeye gelmiş olmalarıydı. Oraya asıl olarak eyleme, savaşı durdurmaya gelmeleri idi.

Konuşmacılardan bazıları bunu ifade de ettiler. Tony Murphy, "Savaş karşıtı hareket bir bütün olarak bugün başka bir aşamaya sıçradı. Şimdi savaşı durdurabilecek bir güçten bahsediyoruz. Tavrı takınmayı, tutum belirtmeyi bıraktık. Artık savaşı durdurmaktan bahsediyoruz. Bu öyle iyimser bir dilek de değil. Gerçekleştirilmesi oldukça mümkün bir şey" diyordu

ABD'ye karşı değişik sesler

Amerika Birleşik Devletleri öncülüğünde Irak'a karşı savaş girişimlerine karşılık Çin de sesini yükseltti. Hala hazırda Fransa ve Almanya askeri eylemlere karşı tavrı sergiledi ve savaştan bu işlerin halledilmesi taraftarı olduğunu açıkladı.

Perşembe günü Rusya Cumhurbaşkanı Vladimir Putin ABD Cumhurbaşkanı George W. Bush'a 27 Ocak'ta sunulacak olan BM raporuna bağlı olarak ne yapılacağı konusunda karar verdiğini söyledi.

Ne var ki ABD ile diğer Güvenlik Konseyi üyeleri arasında artmakta olan farklılıklara rağmen ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell açıklamasında bu savaşta yalnız olmaya caktıklarından emin olduklarını belirtti.

Powell "Eğer bu anlaşmazlıklar barışçı yollarla halledilemezse ABD kendi çıkarlarını korumak için kendine göre gereken girişimleri yapma hakkını muhafaza eder" diye konuştu. ABD Birleşik Krallığın güvencesini almasına rağmen diğer Güvenlik Konseyi üyeleri daha temkinli davranmakta. Çin Fransa ile ortak davranarak askeri hareket için geçerli koşulların olmadığını vurgulamakta.

Muhalefeti oluşturan bu ülkelerin en büyük korkusunu ABD'nin Körfez bölgesine yağmakta olduğu askerler ve askeri güç teşkil etmektedir. Fransa ve Çin gibi Güvenlik Konseyi daimi üyesi olup veto hakkına sahip olan Rusya da bu savaş için geçerli delil olmadığını savunmakta.

Almanya Birleşmiş Milltelerin Irak'a savaş için onay verse dahi bunu desteklemeyeceklerini açıkladı.

Gelişen bu çıkar çatışmaları burjuva basınında da sıcak günlerin haberciliğini sunmakta. Herşey yayınlanacak rapora bağlı kılınmakta. Ne var ki biliyoruz; gücün olduğu kadar konuşursun. Avrupa'nın ABD'ye karşı duracak gücü var mı yok mu yakında anlarız.

On binler barış için yürüdü

25 Ocak saat 11:00'da Mersin Devlet Hastahanesi önünde toplanan yaklaşık 60 bin kişi ABD emperyalizmini lanetleyerek miting alanına doğru yürüyüşe geçti. Metropol miting alanına kadar olan 2 kilometrelik yolu 2 saatte yürüyen 77 kuruluştan oluşan savaş karşıtı topluluk "Kahralsun ABD Emperyalizmi, Susma Haykır Halklar Kardeşler, Haydut ABD Mersin'den Defol, ABD Defol Bu Memleket Bizim, Ya Barbarlık Ya Sosyalizm, Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları ile miting alanına girdi.

Yürüyüşün en ön sırasında yer alan SES Çocuk Yuvası'nın çocukları, üzerinde "Çocuklar Ölmesin Şekerde Yiyebilsinler" yazılı pankartları ve ellerinde kırmızı karanfilleri ile dikkat çektiler ve sık sık "Irak Çocukları Kardeşimizdir, Susma Haykır Savaşa Hayır" sloganlarını attılar.

Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı miting alanına sloganlar eşliğinde giren göstericilerin Mersin dışındanda katılımcıları vardı.

Adana, GaziAntep, Kahraman Maraş, Niğde, Adıyaman ve İsk-

enderun'dan miting için gelen savaş karşıtları "ABD Mersin Limanından Defol" sloganını sık sık atıyorlardı.

Özgür gazete, Kızıl Bayrak, Partizan ve Fırat'ta Yaşam gazetesi'ninde katıldığı mitingte Halk Evleri, Çevre koruma dernekleri, Bağımsız kadın dernekleri, İHD, siyasi partiler ve sendikaların yoğun ilgisi ile oldukça coşkulu geçti.

Türkiye'nin ve dünyanın bir çok şehrinde savaş karşıtı gösterilerin yoğunlaşması savaşın emekçilere kan, gözyaşı, ölüm ve yoksulluktan başka bir şey getirmeyeceğinin göstergesidir.

Barış için katillerin karşısına dikilmek gerek. Korkmayın tutmuştu diye suyun başını, söz konusu olan çocuklarımızdır, geleceğimizdir. Susma Haykır, savaşa Hayır!